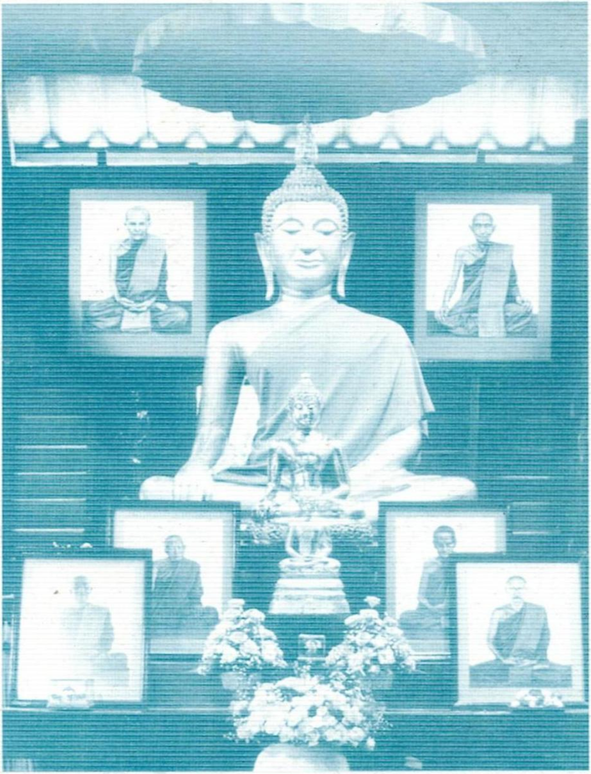
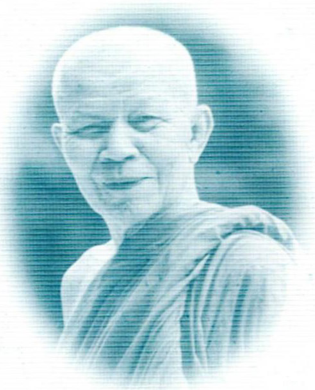

วัดป่าบ้านตาด

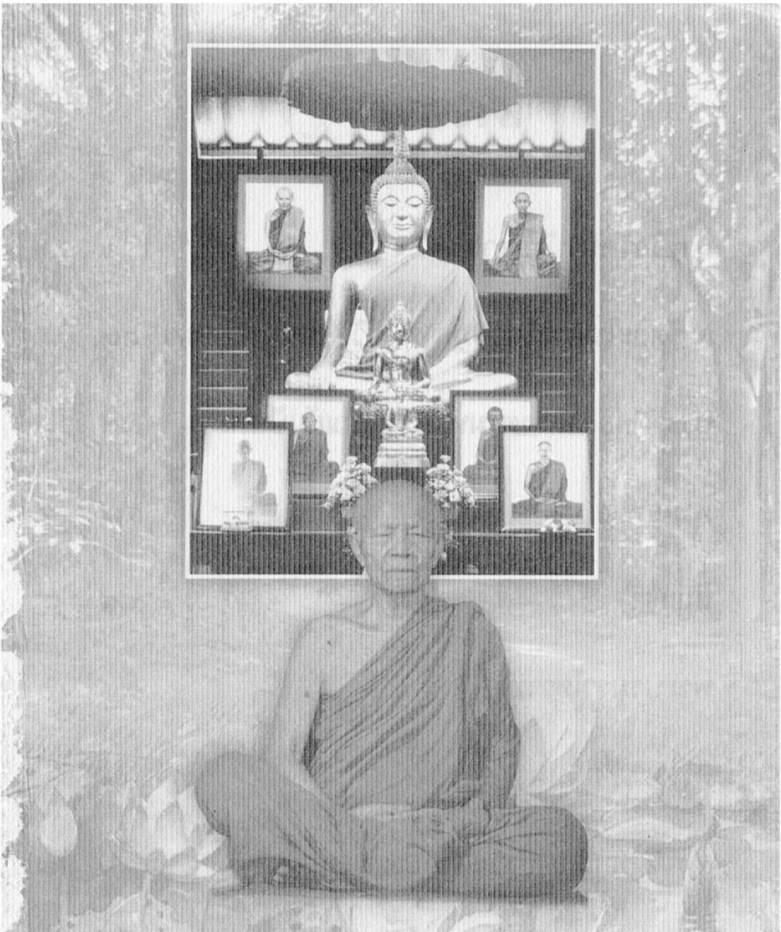
ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

วัดป่าบ้านตาด ต.บ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

อันตรายที่ออกจากตัวเรานั้น อย่าเชื่อมั่น
ประมาณยิ่งกว่าการสังเกตดูใจ ตน วาจา
ของเรา นี่เป็นจุดสำคัญและจำเป็นมาก
กว่าสิ่งใด ปราชญ์ท่านไม่ลืมตัว
และวางตนต่อโลกได้เหมาะสมเสมอ
เพราะท่านมองดูตัวท่านไว้พร้อมๆกับ
สิ่งทั้งหลายที่มาสัมผัส.

ชา

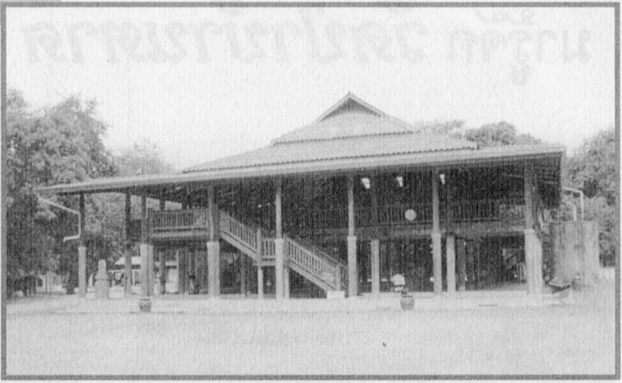
วัดป่าบ้านตาด

สารบัญ

มารู้จัก วัดป่าบ้านตาด

ณ ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี บนพื้นที่กำแพงล้อมรอบประมาณ ๑๖๓ ไร่ ห่างจากตัวเมืองอุดรธานีไปทางทิศใต้ ประมาณ ๑๖ กิโลเมตร เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมอันสงบเรียบง่าย ร่มครึ้มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่นานาพันธุ์ เป็นสถานที่พึ่งพิงของสัตว์น้อยใหญ่ในเขตอภัยทานหลากชนิด อาทิ ไก่ป่า กระรอก กระแต แย้ นกฯลฯ ที่นั้นคือ วัดป่าบ้านตาด

ศาลาการเปรียญ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อก้าวย่างเข้าสู่บริเวณวัด จะพบศาลาการเปรียญซึ่งเป็นศาลาหลังใหญ่ และมีเพียงหลังเดียวในวัดนี้ เดิมทีเป็นศาลาชั้นเดียวยกพื้นเตี้ย แต่ภายหลังถูกยกให้สูงขึ้น เพื่อจะใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ส่วนด้านบนศาลานั้น ให้เป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ที่เป็นพระประธาน ของวัด ใช้เป็นที่แสดงธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัด ตลอดจนเป็นที่ประชุมทำสังฆกรรมร่วมกัน เช่น

พระประธานบนศาลาการเปรียญ

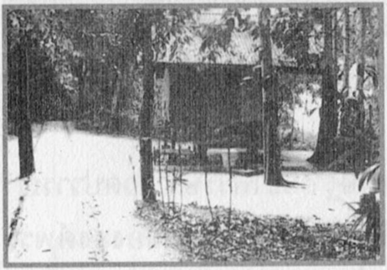
สวดพระปาฏิโมกข์ อธิษฐานเข้าพรรษา สวดปวารณา และ กรานกฐิน เป็นต้น ตู้ด้านขวาขององค์พระประธานนั้น เป็นที่ประดิษฐานอัฐิธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของหลวงตามหาบัว รวมทั้งอัฐิธาตุของครูบาอาจารย์องค์อื่นๆ

ด้านล่างศาลานั้นใช้เป็นที่สำหรับฉันภัตตาหารเช้า สถานที่ ที่หลวงตามหาบัวใช้ในการแสดง

ธรรมเทศนา และปฏิสันถารกับศรัทธาฆราวาส ญาติโยมที่มาจากทุกสารทิศอย่างไม่ขาดสายไม่เว้นแต่ละวัน

กุฏิและทางจงกรม

กุฏิของพระภิกษุสามเณรแต่ละรูป เป็นกุฏิเรียบง่าย พอแก่การบังแดด ลม ฝน จะสูงจากพื้นดินประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ความชื้นจากพื้นดิน ฯลฯ มีขนาดเพียงพอสำหรับอยู่เพียงองค์เดียว ฝาผนังส่วนใหญ่ใช้จีวรเก่าขึงแทน เพื่อกันลม กันฝน ใช้มุ้งกลด กันยุง ภายในกุฏิจะมีเพียงกลด เสื่อปูนอน ผ้าห่ม เครื่องอัฏฐบริขาร ตะเกียงหรือเทียนไข และของใช้ที่จำเป็นอื่น ๆ ด้านหัวนอนจะมีพระพุทธรูปหรือรูปครูบาอาจารย์ติดไว้ เพื่อกราบไหว้บูชาเป็นกำลังใจในการบำเพ็ญภาวนา ทุกกุฏิจะมีทางเดินจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดูร่มเย็นในยามค่ำคืน การเดินจงกรมจะใช้โคมเทียนจุดสว่างพอให้เห็นทาง กุฏิแต่ละหลัง จะมองไม่เห็นกันประหนึ่งว่า อยู่ท่ามกลางป่าเพียงองค์เดียว เพื่อให้สัปปายะสะดวกในการบำเพ็ญสมณธรรม

กุฏิที่สร้างถาวรมีอยู่รวมประมาณ ๑๐ กว่าหลัง เป็นกุฏิของหลวงตา ภิกษุสูงอายุ กุฏิของญาติโยมตามปรกติ ญาติโยมทั้งหญิงและชายมักมาขออยู่พักปฏิบัติธรรมภาวนา เป็นช่วงเวลาสั้นๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระหว่าง ประมาณ ๕๐ ถึง ๑๐๐ คน จัดแยกเขตกันระหว่าง พระภิกษุ สามเณร ญาติโยมชายและหญิง อย่างเป็นระเบียบ

กิจวัตรประจำวันหลักของพระเณรก็คือ การนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม เพื่อฝึกสติปัญญาและชำระกิเลสตัวร้อนรุ่มกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป พระในวัดนี้จะไม่รับกิจนิมนต์ไปฉันในที่ต่างๆ เพื่อมีเวลาสำหรับบำเพ็ญเพียรภาวนาเพียงอย่างเดียว

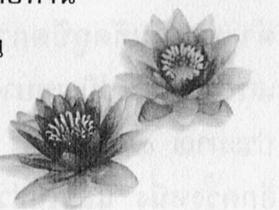

ที่วัดป่าบ้านตาดปัจจุบัน (ปี ๔๖) ในพรรษามีพระเณรจำพรรษา ๕๐ รูป นอกพรรษาจะมีพระภิกษุสามเณรอาคันตุกะ เข้ามาพักศึกษาข้อวัตรปฏิบัติเพิ่มขึ้นรวมเป็น ๕๐ ถึง ๖๐ รูป เป็นประจำ สำหรับในยามเช้า ก่อนออกบิณฑบาตทั้งพระและเณรต่างช่วยกันขัดถูปัดกวาดศาลาและบริเวณรอบ ๆ เสร็จแล้วเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ระยะทางไปกลับประมาณ ๓ กิโลเมตร ขากลับแวะรับบาตรที่หน้าวัดอีกครั้งหนึ่ง และในช่วงประมาณบ่าย ๓ โมงเย็น

ท่านก็จะออกมาทำข้อวัตร ปัดกวาดเสนาสนะ ขัดถูกุฏิ ศาลา บริเวณวัด ทำความสะอาด ห้องน้ำห้องส้วมอย่างพร้อมเพรียงกัน หลวงตาได้พยายามสอนพระเณรอยู่เสมอ ในเรื่องความเรียบง่าย มักน้อยสันโดษ การใช้สอยปัจจัยสี่ที่ศรัทธาญาติโยมถวายมานั้น เป็นไปด้วยความประหยัด ใช้สอยในสิ่งจำเป็นเท่านั้น

หลายท่านที่ตั้งใจจะมากราบหลวงตาที่วัด อาจจะแปลกใจ หากไม่พบป้ายชื่อวัด แต่นั่นก็อาจจะทำให้หลายคนได้นึกคิดจากปริศนาธรรมนี้ว่า **กิเลสก็ไม่เห็นมีป้ายชื่อ แต่มันสามารถสร้างความทุกข์ภายในใจแก่เราได้ ในทางตรงข้าม สติปัญญาที่ใช้ในการถอดถอนกิเลส ก็ไม่ได้มีป้ายชื่อ แต่ก็ทำให้พ้นทุกข์ได้เช่นกัน** ทำให้หลายท่านพอจะรู้ว่า หลวงตาท่านสอนอะไร ตั้งแต่เริ่มก้าวเข้ามาในวัดนี้...

"...การฟังธรรมเพื่อให้เกิดผล ในขณะที่ฟังธรรมนั้น โปรดได้ทำความรู้สึกไว้เฉพาะหน้า คือไม่ให้จิตส่งไปสู่สถานที่ต่างๆ แม้ที่สุดผู้กำลังเทศน์ให้มีความรู้อยู่จำเพาะภายในใจ ธรรมเทศนาที่ท่านแสดงมากน้อย หนักเบา จะเข้าไปสัมผัสความรับรู้ที่เราตั้งใจแล้วด้วยดีนั้น และในขณะเดียวกัน จะเป็นเครื่องกล่อมจิตใจของเราให้ ได้รับความสงบเยือกเย็นในขณะที่ฟังเทศน์ บางครั้ง อาจรวมสนิทได้ในขณะนั้นก็มี คำว่าจิตรวมสนิทนั้น คือไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องใดๆมีความรู้ที่เด่นชัดอยู่ภายในใจดวงเดียวเท่านั้น แม้ที่สุดเสียงแห่งธรรมเทศนาก็ไม่เกี่ยวข้องกัน อย่างนี้ท่านเรียกว่ารวมอย่างสนิท..."

พระธรรมรักษา

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๗

การสร้างบุญ การคอยรับบุญ อานิสงส์ของบุญ

❖ การสร้างบุญด้วยทรัพย์ วัตถุสิ่งของ กำลังกายและการอนุโมทนาบุญ การสร้างบุญประเภทสุดท้ายเปรียบประดุจหยดน้ำกลิ้งบนใบบัว

❖ การคอยรับบุญของผู้อื่น เหมือนดื่มน้ำติดก้นแก้ว ดื่มเท่าใดก็ไม่อิ่มสักที คนมีสติธรรม ปัญญาธรรม ย่อมฉลาดที่จะสร้างบุญด้วยตนเอง เหมือนการเติมน้ำใส่แก้ว หิวเมื่อใดดื่มได้อิ่มชื่นใจฉันนั้น

❖ อานิสงส์ของกุศลบุญทานนี้ จะช่วยประคองชีวิตในปัจจุบันควบคู่กับศีลธรรม ไปรอเจ้าของอยู่เมื่อสิ้นชีวิตแล้ว และจะพาไปเกิดในระดับครอบครัวที่มีฐานะโดยประมาณที่ทำไว้

"...พ่อแม่คนไหนมีความทุกข์จนหนโลกมาก ลูกคนนั้นละเป็นลูกที่ได้รับความสงเคราะห์มากเต็มหัวใจ และความสละเป็นสละตายจากพ่อจากแม่ เพราะฉะนั้นจึงให้เห็นคุณของพ่อของแม่อย่างฝังใจ อย่าลืมนะ ใครลืมบุญลืมคุณพ่อแม่นี้ เวลาโตขึ้นมามีลูกมีเต้าลูกจะเป็นเทวทัตผลาญพ่อแม่ให้ฉิบหายวายป่วงไปหมด ไม่มีอะไรเหลือเลยละ ทั้งจะสร้างขวากหนามปักหัวอก เราผู้เป็นพ่อแม่อยู่ตลอดไป เพราะกรรมหลังตามให้ผล..."

"...อย่าลืม ไปที่ไหนอย่าลืมที่พึ่งของใจคือธรรม เป็นของสำคัญมากนะ ให้เป็นคู่เคียงกันกับวัตถุสิ่งของที่เราอาศัยอยู่ อันนั้นเป็นเครื่องอาศัยของกายเท่านั้น ส่วนใจต้องมีธรรมเป็นเครื่องอาศัย ไม่มีธรรม ใจว้าเหว่ ใจตกทุกข์ได้ยากลำบากเรียกว่าทุคตะเข็ญใจ..."

"...การเสียสละ ความอดทน การแบ่งปัน การสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน ถือเป็นน้ำใจอันยิ่งใหญ่ แม้เราจะตายไปแล้ว น้ำใจนั้นก็ยังไม่หมดไป..."

"...ความร้อนจากทุกข์ที่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่อาจเทียบกับเปลวไฟนรกได้ ถ้าตกนรกจะทุกข์ทรมานขนาดไหน..."

สารัตถะใน

พระไตรปิฎก

พุทธวิธีสอนด้วยอุปมา

พระสูตรในโอปัมมสังยุตมีรวมกันทั้งหมด ๑๒ สูตร พระพุทธองค์ทรงยกสิ่งต่างๆ ที่เห็นได้ในขณะนั้นมาเป็นอุปมาในการทรงแสดงธรรม แต่ละสูตรมีความสมบูรณ์ในตัว และเป็นปัจจัยสนับสนุนกันอยู่ จะได้สรุปนำมาเรียบเรียงไว้ในที่เดียวกัน พระสูตรอื่นๆ นอกจากพระสูตรที่ ๘ ทรงแสดงเมื่อประทับ ณ พระเชตวัน กรุงสาวัตถีส่วนพระสูตรที่ ๘ ทรงแสดงเมื่อเสด็จประทับ ณ กูฏาคารศาลาป่ามหาวัน เมืองเวสาลี ซึ่งมีเนื้อหาที่ควรศึกษาตามลำดับดังนี้

๑. กลอนแห่งเรือนยอดทั้งสิ้นมารวมกันที่ยอด มียอดเป็นที่ประชุม รวมกับยอดฉันใด อกุศลธรรม

ทั้งปวงมีอวิชชาเป็นยอดเป็นรากเง่า รวมลงใน อวิชชา พวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า **"พวกเราจักเป็นผู้ไม่ประมาท"**

๒. ทรงช้อนฝุ่นด้วยปลายพระนขามาเพียงเล็กน้อยแล้วรับสั่งถามว่า ฝุ่นที่ปลายขนากับมหาปฐพีอย่างไหนจะมากกว่ากัน เมื่อภิกษุกราบทูลว่า มหาปฐพีมากกว่าจนไม่อาจเทียบกันได้ รับสั่งว่า **"สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย สัตว์ไปเกิดในกำเนิดอื่นนอกจากมนุษย์มากนัก"** เหมือนมหาปฐพีมากกว่าฝุ่นที่ปลายเล็บ ฉะนั้น เหตุนี้พวกเธอพึงศึกษาว่า เราจักเป็นผู้ไม่ประมาท

๓. ตระกูลใดมีบุรุษน้อยมีสตรีมาก อาจถูกโจรปล้นได้ง่ายฉันใด ภิกษุผู้ไม่เจริญไม่กระทำให้มากในเมตตาเจโตวิมุติ ย่อมถูกอมนุษย์กำจัดได้ง่ายฉันนั้น แต่ตระกูลใดที่มีชายมากมีสตรีน้อย โจรทำอันตรายได้ยากฉันใด ภิกษุผู้กระทำให้มากเจริญเมตตาเจโตวิมุติ อมนุษย์จะกำจัดเธอได้ยาก ฉันนั้น ดังนั้นขอให้เธอ

ทั้งหลายทำความศึกษาว่า “**เราจักเจริญกระทำให้มาก ซึ่งเมตตาเจโตวิมุติทำให้เป็นประดุจยาน เป็นที่ตั้งอาศัยให้มั่นคง สั่งสม ปรารภด้วยดี**” เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ

๔. บุคคลพึงให้ทานวันละ ๓ เวลา คราวละ ๑๐๐ หม้อใหญ่ แต่ผลแห่งทานนั้นไม่อาจเทียบเมตตาเจโตวิมุติ อันบุคคลเจริญวันละ ๓ เวลา คราวละชั่วขณะการหยดแห่งน้ำนมโคได้เลย ให้พวกเธอทำความศึกษาว่าเราจักเจริญกระทำให้มากซึ่งเมตตาเจโตวิมุติ

๕. รับสั่งถามภิกษุทั้งหลายว่า หากคนพูดว่าจะงอ ม้วน พับหอก ที่มีใบคมด้วยฝ่ามือจะทำได้ง่ายหรือไม่ ภิกษุกราบทูลว่า ทำได้ไม่ง่ายและคนผู้คิดทำเช่นนั้นจะต้องเหน็ดเหนื่อยเปล่า ทรงแสดงว่าจิตของผู้ที่เจริญเมตตาเจโตวิมุติมาดีแล้ว ถ้ามนุษย์คิดจะทำจิตของเธอให้ฟุ้งซ่านจะทำไม่ได้ แต่จะต้องเหน็ดเหนื่อยลำบากเปล่าๆ ทรงสรุปให้ **ทำความ**

ศึกษาและปฏิบัติในเมตตาเจโตวิมุติให้สมบูรณ์เช่นเดิม

๖. หากมีคนมากล่าวว่า เขาจะจับลูกธนู ที่นายขมังธนูมีผู้มีความชำนิชำนาญในการยิงธนู ยิงมาจากทิศทั้ง ๔ ให้ได้ รับสั่งถามภิกษุทั้งหลายว่าคนนั้นจะทำได้ตามที่พูดไหม พวกภิกษุกราบทูลว่าแม้บุรุษนั้นจะจับ ลูกธนูที่นายขมังธนูยิงมาคนเดียวไม่ให้ลูกธนูตกถึงพื้นดิน จัดว่าเขาเป็นผู้มีความเร็วอย่างยวดยิ่ง ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงสามารถจับได้ทั้ง ๔ ลูก เลยทรงแสดงว่าพระจันทร์ พระอาทิตย์มีความเร็วกว่าความเร็วของคนที่สามารถจับลูกธนูที่ยิงมาจากทิศทั้ง ๔ เสียอีก แต่ว่า "อายุสังขารสิ้นไปเร็วกว่าความเร็วของพระจันทร์พระอาทิตย์เสียอีก" เหตุนั้นพวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า "**เราทั้งหลายจักเป็นผู้ไม่ประมาทดำรงชีวิตอยู่**"

๗. รับสั่งเล่าว่า ในอดีตกาลกษัตริย์ทหารหะมีตะโพนชื่ออานกะ ต่อมาตะโพนแตก พวกเขาได้ตอกลิ่มอื่นลงไปเรื่อย ๆ จนตะโพนชื่ออานกะหายไป

คงเหลือแต่โครงลิ่มแม้ฉันใด พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าว พระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว เป็นธรรมลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง ไม่กำหนดจิตเพื่อจะรู้ และเห็นความสำคัญว่าควรเรียนควรศึกษา

แต่เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ ร้อยกรองไว้วิจิตรด้วยอักษร พยัญชนะเป็นสาวกภาษิตอยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดีจักเงี่ยโสตลงสดับ จักกำหนดจิตเพื่อรู้ให้ความสำคัญแก่ธรรมเหล่านั้นว่า ควรเรียนควรศึกษา เมื่อเป็นเช่นนี้สูตรซึ่งมีลักษณะดังกล่าวอันตถาคตภาษิตไว้ จักอันตรธานไปเช่นนั้นเหมือนกัน

เหตุนี้พวกเธอพึงทำความศึกษาว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว เป็นธรรมลึก มีอรรถลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ พวกเราจักฟังด้วยดี จักเงี่ยโสตลงสดับ มีเจตจำนงที่จะรู้และให้ความสำคัญแก่ธรรมนั้นว่า ควรเรียนรู้ ควรศึกษา

๘. ในปัจจุบันนี้กษัตริย์ลิจฉวี ผู้มีหมอนไม้หนุนศีรษะและเท้า ไม่ประมาททำความเพียรในการฝึกซ้อมศิลป พระเจ้าอชาตศัตรูจะไม่ได้ช่องโอกาสทำลายได้ แต่ในกาลต่อไปพวกลิจฉวีจักเป็นคนละเอียดอ่อน มีมือเท้าอ่อน ยินดีด้วยการนอนฟูกอันอ่อนนุ่ม จนกว่าพระอาทิตย์จะขึ้น เมื่อนั้นแหละพวกลิจฉวีจะเสียทีพระเจ้าอชาตศัตรู

ในปัจจุบันนี้พวกภิกษุยังนอนหนุนหมอนไม้ไม่ประมาท มีความเพียร มารผู้มีบาปย่อมไม่ได้ช่องได้โอกาส แต่ต่อไปภายหน้าพวกเธอจักเป็น สุขุมาลชาติมีมือเท้าอ่อนนุ่ม จักสำเร็จการนอนเหนือที่นอนอันอ่อนนุ่มจนกว่าพระอาทิตย์ขึ้น เมื่อนั้นแหละมารผู้มีบาปจะได้ช่องโอกาสทำอันตรายได้ **พวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า เราจักหนุนหมอนไม้ ไม่ประมาท มีความเพียร เริ่มตั้งความเพียรไว้**

๙. ภิกษุใหม่รูปหนึ่งเข้าไปสู่ตระกูลนานเกินไป เพื่อนตักเตือนกลับเถียงว่า ทำไมพระเถระจึงเข้าไป

ในตระกูลได้ ผมจึงเข้าไม่ได้เล่า ภิกษุเหล่านั้นจึงนำท่านไปเฝ้าพระพุทธเจ้า รับสั่งถามท่านรับเป็นสัตย์แล้วจึงรับสั่งเล่านิทานให้ฟังว่า ช้างโขลงหนึ่งลงไปในสระกินเหง้าบัว เป็นต้น หลังจากได้ชำระล้างจนสะอาดแล้ว ฝ่ายลูกช้างต้องการจะทำเช่นนั้นบ้าง แต่ไม่ศึกษาวิธีกินให้ดี จึงกินรากบัวเข้าไปทั้ง ๆ ที่ยังมีโคลนอยู่ จนต้องประสบความทุกข์ถึงตายหรือปางตายก็มีข้อนี้ฉันใด

ภิกษุผู้เถระเข้าไปสู่ตระกูลแสดงธรรมให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส ท่านเหล่านั้นไม่ติดในลาภสักการะจึงมีผิวพรรณผ่องใส แต่ภิกษุหนุ่มบางรูปที่เข้าไปในบ้าน ชาวบ้านเลื่อมใสบำรุงด้วยลาภสักการะ แต่เธอกลับติดใจในลาภสักการะ จนประสบอันตรายถึงตาย ปางตายและสึกไปก็มีมากข้อนี้ฉันนั้น เหตุนั้นพวกเธอพึงทำความศึกษาว่า เราจักไม่ติดอยู่ในลาภสักการะ

๑๐. ภิกษุเข้าไปสู่ตระกูลนานเกินควรเช่นเดียวกับสูตรก่อน ในพระสูตรนี้ทรงเล่าเรื่องแมวจ้องจับหนู

ที่ออกจากกองหยากเยื่อ แต่เมื่อจับแล้วรีบกลืนเข้าไปทันที หนูยังไม่ตายจึงกัดไส้เป็นต้นของแมว จนแมวต้องตายไป ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ เข้าไปในบ้านโดยขาดอาการสำรวมระวัง ได้พบเห็นมาตุคามนุ่งห่มไม่ดีเกิดราคะครอบงำจิต ย่อมถึงความทุกข์ถึงตายจวนตาย สึกออกไปเป็นฆราวาส และต้องอาบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น **“พวกเธอควรศึกษาว่าเราจักรักษากายวาจาใจ มีสติมั่นคงสำรวมอินทรีย์ในเวลาเข้าไปบิณฑบาต”**

๑๑. รับสั่งให้ภิกษุดูสุนัขจิ้งจอก ไม่ว่าอยู่ในอิริยาบถใด ที่ใด สามารถอยู่ได้ตามต้องการและได้รับความสุขในอิริยาบถนั้นๆ ภิกษุผู้ปฏิญาณตนเป็นสมณศากยบุตร ได้อัตภาพเช่นนี้เป็นการดีแล้ว ให้ทำความศึกษาที่จะอยู่อย่างเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด

๑๒. รับสั่งภิกษุทั้งปวงว่า ได้ยินสุนัขจิ้งจอกในเวลาใกล้รุ่งไหม? เมื่อท่านเหล่านั้นกราบทูลว่าได้ยิน รับสั่งว่า ความกตัญญูกตเวทีบางอย่างพึงมีแม้แก่

สุนัขจิ้งจอก แต่ภิกษุบางพวกในพระธรรมวินัยนี้กลับไม่มีความกตัญญูกตเวที เหตุนั้นพวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า "**เราจักเป็นผู้กตัญญูกตเวที อุปการะที่คนอื่นกระทำแก่เราแม้เพียงเล็กน้อยจักไม่เสื่อมไป**"

ข้อควรกำหนดในพระสูตรนี้

๑.พระสูตรทั้ง ๑๒ สูตรในวรรคนี้ส่วนมากข้อความแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว เพราะทรงแสดง แบบมีอุปมาทุกข้อ ประเด็นที่ทรงเน้นจึงไม่มี กี่ประเด็นอาจสรุปได้ดังนี้

- ให้ทำตนเป็นคนไม่ประมาท มีความเพียรพยายามอย่างเข้มแข็ง ความไม่ประมาทนั้นทรงจำแนกไว้ในที่ต่างๆ เป็นอันมาก แต่เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วจะได้เป็น ๓ หมวดใหญ่ๆ คือ

(๑) ไม่ประมาทในวัย ในชีวิต ในความไม่มีโรค

(๒) ไม่ประมาทในการละกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต ความเห็นผิด ทำกายวาจาใจของตนให้สุจริต

และทำความเห็นให้เป็นสัมมาทิฏฐิ

(๓) ระวังใจของตนไว้ไม่ให้เกิดความกำหนัด ขัดเคือง ลุ่มหลง มัวเมา ในอารมณ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด ขัดเคือง ลุ่มหลง มัวเมา

๒. สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย ไปเกิดในกำเนิดอื่นนอกจากมนุษย์มากนัก ข้อนี้ทรงแสดงไว้ในธัมมปทัฏฐคาถาว่า **กิจฺโฉ มนุสฺสปฏิลาโภ** การได้อัตภาพมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นของยาก ท่านอธิบายว่า หากจะนับในตัวโคตัวหนึ่ง คนที่ไปสู่สุคติเท่าจำนวนเขาโคเท่านั้น แต่จะไปสู่ทุคติเท่าจำนวนขนของโค และบอกว่าการได้อัตภาพมาเป็นมนุษย์ของสัตว์ทั้งหลายนั้น เหมือนเต่าตาบอดที่ตกอยู่ในห้วงมหรรณพ พยายามขึ้นมาสู่ผิวน้ำ พอขึ้นมาถึงถ้ามีที่เกาะที่จับก็จะอยู่ได้ชั่วระยะหนึ่ง แล้วจะถูกกระแสน้ำพัดกลับไปอีก สัตว์จะได้เกิดเป็นมนุษย์แต่ละชีวิตจึงมีโอกาสเท่ากับเต่าตาบอดตัวนั้น จึงทรงแสดงว่าเกิดได้น้อย และได้ยาก

อีกประการหนึ่ง แม้คนที่เกิดมาเป็นคนแล้ว แต่จะเข้าถึงความเป็นมนุษย์ได้หรือไม่นั้นก็มีจำนวนน้อยอีกเช่นกัน เพราะคำว่ามนุษย์นั้น ท่านวิเคราะห์ว่า

- **มโน อุสฺโส อสฺสาติ มนุสฺโส** สัตว์ใดมีใจสูง สัตว์นั้นชื่อว่ามนุษย์

- **หิตาหิตํ มนติ ชานาตีติ มุนสฺโส** สัตว์ผู้รู้ซึ่งเป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ชื่อว่ามนุษย์

มาตรอันเป็นเครื่องวัดว่าใจสูงหรือไม่นั้น ท่านกำหนดด้วยความประกอบด้วยกุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ คือไม่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม ไม่พูดเท็จ พูดคำหยาบ พูดส่อเสียด พูดเพ้อเจ้อ และไม่โลภอยากได้ของคนอื่น ไม่พยาบาทปองร้ายใคร เห็นชอบตามทำนองคลองธรรม

ฝ่ายที่บอกว่ารู้สิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์นั้น อย่างน้อยที่สุดคือต้อง **“สามารถใช้เหตุผลในการดำรงชีวิต ไม่ทำอะไรไปตามอำนาจแห่งอารมณ์”** พอมาถึงจุดนี้จะเห็นได้ว่า

"การกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ และการเข้าถึงความเป็นมนุษย์เป็นไปได้ยากจริงๆ และที่เป็นไปได้นั้นก็เป็นเพียงจำนวนน้อยเท่านั้น เมื่อเทียบกับสรรพสัตว์ในไตรโลก"

๓. เมตตาเจโตวิมุติ คือการเจริญเมตตาจิตในสัตว์ทั้งหลายด้วยสร้างความรู้สึกที่จะเห็นสรรพสัตว์ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่เบียดเบียนกัน มีความสุขตามสมควรแก่ฐานะของตน จนจิตสงบจากกามราคะพยาบาท และฉันทาคติ ทรงแสดงว่า แม้บุคคลจะทำให้เกิดขึ้นเพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้นก็เป็นธรรมที่มีผลมีอานิสงส์มาก เมื่อเทียบกับทานแล้วเทียบกันไม่ได้เลย ข้อนี้จึงทำให้ได้หลักที่สำคัญคือ "การทำบุญในพระพุทธศาสนานั้น บุญที่ให้ผลมากนั้นไม่เกี่ยวกับการสละวัตถุ แต่เกิดจากการสละกิเลสบาปกรรม ได้มากเท่าไร บุญจะมากขึ้นเท่านั้น การให้ทานจึงเป็นเพียงบันไดขั้นต้น แห่งการทำบุญเท่านั้น ยังมีบุญอีกมากที่เหนือว่าทาน เช่นเมตตาเจโตวิมุติ

ดังที่ทรงแสดงไว้เป็นต้น”

๔.เรื่องการที่ภิกษุรวมตลอดถึงอุบาสกอุบาสิกา ไม่มีความสนใจพระพุทธวจนะ คือพระสูตรที่พระตถาคตกล่าวแล้ว ซึ่งเป็นธรรมอันลึก มีอรรถลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตา แม้เมื่อคนแสดงก็ไม่ปรารถนาที่จะฟัง ไม่ให้ความสนใจที่จะรู้ และเห็นความสำคัญของพระสูตรว่า ควรเรียน ควรศึกษานั้นได้พิสูจน์ตนเองอยู่นานแล้ว ว่าเป็นจริงอย่างที่ทรงแสดงไว้หรือไม่ ความสนใจ การกล่าวอ้างของนักศึกษาธรรมบางพวก มักกล่าวอ้างวาทะอาจารย์ของตน บางคนจนถึงกับนำเอาวาทะของอาจารย์บ้างของตนเองบ้าง มาลบล้างพระพุทธภาษิต แม้แต่การปฏิบัติกรรมฐานก็ยังนับเป็นสายอาจารย์นั่นอาจารย์นี่จนถึงบางครั้งโจมตีหักล้างกัน ซึ่งว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว การศึกษาปฏิบัติพระพุทธศาสนาควรจะมีสายเดียว คือ

“สายพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย”

พระสูตรที่ ๗ นี้จึงจัดว่าเป็นพระสูตรที่ควรแก่การสนใจพิจารณาทบทวนมากที่สุดเรื่องหนึ่ง สำหรับผู้มีความปรารถนาที่จะรักษาพระพุทธศาสนาอันแท้จริงไว้ นักปราชญ์ทั้งหลายก็เหมือนกัน จะเก่งกันอย่างไรก็เก่งกันไปเถิด แต่อย่าให้เกินพระพุทธเจ้าไปเลย เพราะอย่างไรๆ ในโฉมหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนานนั้น มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ แม้จะเคยมีพระพุทธเจ้าในอดีตดังกล่าวในพระสูตรก่อนๆ แต่เป็นเวลาที่นานไกลเกินที่จะกำหนดนับได้

การตั้งใจกำหนดศึกษาตามพระพุทธดำรัสตรัสสั่ง จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในระยะที่เกิดนักปราชญ์ในด้านต่างๆขึ้นมามากในปัจจุบัน การยึดหลักพระพุทธวจนะไว้ เพื่อเป็นแนวในการศึกษาพิจารณาตัดสินหลักคำสอนของนักปราชญ์ทั้งหลาย ในส่วนที่เกี่ยวกับหลักพระพุทธศาสนา ยิ่งจำเป็นมากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ เพราะโอกาสที่จะหลง

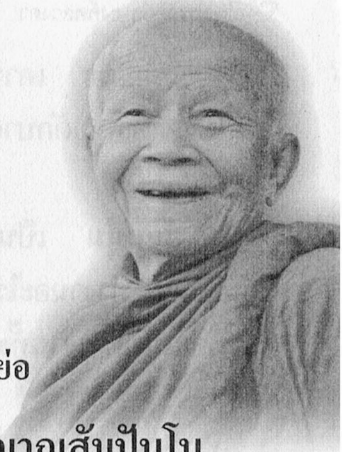
ทางมีได้ง่ายมาก หากขาดพื้นฐานความเข้าใจในหลักธรรมมากพอ

๕. การเข้าไปสู่ตระกูลของภิกษุนั้น ทั้งในแง่วินัยและธรรมะ ให้เข้าไปในกรณีที่จำเป็นเท่านั้น การคลุกคลีกับตระกูลทั้งหลายไม่ชอบด้วยวินัยและธรรม การที่ทรงยกตัวอย่างช้างกับแมวมาเป็นตัวอย่างนั้นทรงหมายเอาพระเถระที่ประกอบด้วยธรรมของพระเถระเท่านั้น หาได้หมายเพียงท่านที่มีพรรษาเกิน ๑๐ เท่านั้นไม่ ในสังคีติสูตรท่านกำหนดประเภทพระเถระไว้เป็น ๓ ข้อ

"เป็นพระเถระโดยชาติ เป็นพระเถระโดยธรรมและเป็นพระเถระโดยสมมติ" ในที่นี้ทรงหมายเอาพระเถระโดยธรรมเท่านั้น เพราะท่านเป็นผู้มั่นคงทั้งในพระวินัยและจิตใจ อย่างน้อยก็อาจรักษาตัวไม่ให้เป็นอันตรายเพราะการเข้าไปสู่ตระกูลได้

๖. พระสูตรที่ ๑๒ พระอรรถกถาจารย์เล่าเรื่องความว่า "พี่น้อง ๗ คนไปทำนากันในนา แต่น้องชาย

คนเล็กไปเลี้ยงโคอยู่ที่ปลายนา งูเหลือมตัวหนึ่งมารัดสุนัขจิ้งจอก หนุ่มคนน้องจึงช่วยไล่งูเหลือม จนมันปล่อยสุนัขจิ้งจอก แต่กลับมารัดเอาชายหนุ่ม สุนัขจิ้งจอกสำนึกคุณคิดจะช่วย เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ชายหนุ่มคนนั้นได้ช่วยชีวิตตนไว้ จึงวิ่งไปใกล้ ที่พี่ชาย ๖ คนทำนาอยู่ คาบมีดที่เขาวางไว้หนีไปทางที่ชายหนุ่มถูกรัดอยู่ พี่ชายทั้ง ๖ เข้าใจว่าสุนัขมาขโมยมีดจึงวิ่งไล่ไป สุนัขจิ้งจอกไปวางมีดไว้ใกล้ชายหนุ่มนั้นเมื่อพี่น้องทั้ง ๖ มาถึงเห็นเช่นนั้นจึงใช้มีดเล่มนั้นตัดงูเหลือมขาด ช่วยน้องชายพ้นจากอันตราย” พระพุทธเจ้าจึงทรงยกตัวอย่างสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นมาเป็นแบบอย่างในความเป็นสัตว์มีกตัญญูกตเวทีทั้งๆ ที่คุณธรรมเหล่านี้ไม่มีแก่ภิกษุบางรูป และทรงเน้นให้ทำตนเป็นคนมีความกตัญญูกตเวที เพราะมนุษย์ไม่ควรด้อยกว่าสุนัขจิ้งจอกในด้านคุณธรรมข้อนี้

ประวัติย่อ

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

กำเนิด ในครอบครัวชาวนาผู้มีอันจะกิน ณ บ้านตาด อุดรธานี

วันเกิด ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖

นาม บัว โลหิตดี

พี่น้องทั้งหมด ๑๖ คน

สมัยเด็ก เคารพเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา โดยได้ร่วมทำบุญตักบาตรกับผู้ใหญ่อยู่เสมอ

วัยหนุ่ม เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของครอบครัว ขยันขันแข็ง ทำงานอะไรทำจริงๆ จังๆ เป็นที่ไว้วางใจของพ่อแม่ในการงานทั้งปวง

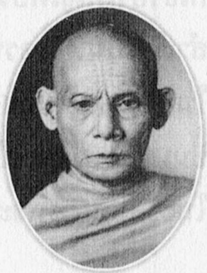
คู่ครอง เดิมไม่เคยคิดจะบวช เพราะอยากมีครอบครัว แต่มักมีอุปสรรคให้แคล้วคลาดทุกทีไป

เหตุที่บวช เมื่ออายุครบ ๒๐ ปี พ่อแม่ขอร้องให้บวชตามประเพณีอยู่หลายครั้ง ท่านก็ทำเฉยๆ ตลอดมา ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธแต่อย่างใด ในครั้งสุดท้ายนี้ ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าหวังพึ่งใบบุญจากการบวชของลูกให้ได้ ถึงกับทำให้พ่อแม่น้ำตาร่วง ครั้งนี้ ท่านรู้สึกสะเทือนใจและเห็นใจพ่อแม่มาก จึงตัดสินใจ และยอมบวชตาม

ประเพณี เพื่อตอบแทนพระคุณพ่อแม่ โดยตั้งใจไว้ในตอนต้นนี้ว่า จะบวชเพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น

วันบวช ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ณ วัดโยธานิมิตร อุดรธานี

พระอุปัชฌาย์ ชื่อ ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จูม พันธุโล) วัดโพธิสมภรณ์

พระธรรมเจดีย์
(จูม พันธุโล)

เคารพพระวินัย ด้วยเดิมมีนิสัยจริงจัง จึงบวชเพื่อเอาบุญกุศลจริง ๆ และตั้งใจรักษาสิกขาบทวินัยน้อยใหญ่อย่างเคร่งครัด ในพรรษาแรกท่านได้ตั้งสัจอธิษฐานว่า ในการทำวัตรเช้า-เย็นรวมและการบิณฑบาต จะไม่ให้มีวันใดขาดเลย และท่านก็ทำได้ตามที่ตั้งคำสัตย์ไว้

เรียนปริยัติ เมื่อได้เรียนหนังสือทางธรรม ตั้งแต่นวโกวาท พุทธประวัติ ประวัติพระสาวกอรหันต์ ที่ท่านมาจากสกุลต่าง ๆ ตั้งแต่พระราชา เศรษฐี พ่อค้า จนถึงประชาชน หลังจากฟังพระพุทธโอวาทแล้ว ต่าง ก็เข้าบำเพ็ญเพียรในป่าเขาอย่างจริงจัง เดี๋ยวองค์นั้น สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในป่า เดี๋ยวองค์นี้สำเร็จในเขา ในเงื้อมผา ในที่สงบสงัด ท่านก็เกิดความเชื่อเลื่อมใส ขึ้นมา อยากจะเป็นพระอรหันต์ พ้นจากทุกข์ทั้งปวง ในชาตินี้อย่างพระสาวกท่านบ้าง

สงสัย ช่วงเรียนปริยัติอยู่นี้ มีความลังเลสงสัยในใจว่า หากท่านดำเนินและปฏิบัติตามพระสาวกเหล่านั้น จะบรรลุถึงจุดที่พระสาวกท่านบรรลุหรือไม่ และ

บัดนี้จะยังมีมรรคผลนิพพานอยู่เหมือนในครั้งพุทธกาลหรือไม่

ตั้งสัจจะ ด้วยความมุ่งมั่นอยากเป็นพระอรหันต์บ้าง ท่านจึงตั้งสัจจะไว้ว่า จะขอเรียนบาลีให้จบแค่เปรียญ ๓ ประโยคเท่านั้น ส่วนนักธรรม แม้จะไม่จบชั้นก็ไม่เป็นไร จากนั้นจะออกปฏิบัติกรรมฐานโดยถ่ายเดียว จะไม่ยอมศึกษาและสอบประโยคต่อไปเป็นอันขาด

เรียนจบ ท่านสอบได้ทั้งนักธรรมเอก และเปรียญ ๓ ประโยคในปีที่ท่านบวชได้ ๗ พรรษา ณ วัดเจดีย์หลวง จังหวัดเชียงใหม่ และสถานที่แห่งนี้เอง เป็นที่แรกที่ท่านได้มีโอกาสพบเห็นท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งต่อมา ได้กลายเป็นพระอาจารย์องค์สำคัญที่สุดในชีวิตของท่าน

ออกปฏิบัติ เมื่อเรียนจบมหาเปรียญแล้ว แม้จะมีพระมหาเถระในกรุงเทพฯ สนับสนุนให้ท่านเรียนต่อในชั้นสูง ๆ ขึ้นไปก็ตาม แต่ด้วยท่านเป็นคนรักคำสัตย์ยิ่งกว่าชีวิต ดังนั้นเมื่อมีโอกาส ท่านจึงเข้ากราบลาพระผู้ใหญ่ และออกปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจัง โดยมุ่งหน้าไปทางป่าเขาแถบจังหวัดนครราชสีมา แล้วเข้าจำพรรษาที่อำเภอจักราช นับเป็นพรรษาที่ ๘ ของการบวช

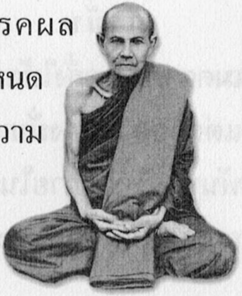
พากเพียร ท่านเร่งความเพียรตลอดทั้งพรรษา ไม่ทำการงานอื่นใดทั้งนั้น มีแต่ทำสมาธิภาวนา-เดินจงกรมอย่างเดียวทั้งวันทั้งคืน จนจิตได้รับความสงบจากสมาธิธรรม

มุ่งมั่น แม้พระเถระผู้ใหญ่ท่านอุตสาห์เมตตาตามมาสั่งให้กลับเข้าเรียนบาลีต่อที่กรุงเทพฯ อีก แต่ด้วยความมุ่งมั่นและตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ที่จะพ้นทุกข์ให้ได้ภายในชาตินี้ ท่านจึงหาโอกาสปลีกตัวออกปฏิบัติได้อีกวาระหนึ่ง

จิตเสื่อม จากนั้นท่านกลับไปบ้านเกิดของท่านเพื่อทำกลดไว้ใช้ในการออกวิเวกตามป่าเขา จิตที่เคยสงบร่มเย็น จึงกลับเริ่มเสื่อมลงๆ เพราะเหตุที่ทำกลดคันนี้นี่เอง

เสาะหา..อาจารย์ เดือนพฤษภาคม ๒๔๘๕ เดินทางไปขออยู่ศึกษากับท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เหตุการณ์บังเอิญกุฏิที่พักจะว่างลงพอดี ท่านพระอาจารย์มั่นจึงเมตตารับไว้ และเทศน์สอนตรงกับปัญหาที่เก็บความสงสัยฝังใจมานาน ให้คลี่คลายไปได้ว่า ดินฟ้าอากาศแร่ธาตุต่างๆ เขาเป็นของเขาเอง เขาไม่ได้เป็นมรรคผลนิพพาน เขาไม่ได้

เป็นกิเลส กิเลสจริงๆ มรรคผล นิพพานจริงๆ อยู่ที่ใจ หากกำหนดจิตจ่อด้วยสติที่ใจแล้ว จะเห็นความเคลื่อนไหวของทั้งธรรม ทั้งกิเลสในใจ ขณะเดียวกันจะเห็นมรรคผลนิพพานไปโดยลำดับ

ปริยัติ.. ไม่เพียงพอ จากนั้นท่านพระอาจารย์มั่น เมตตาแนะต่อว่า ธรรมที่เรียนมาถึงขั้นมหาเปรียญมากน้อยเพียงใด ยังไม่สามารถอำนวยประโยชน์ให้ได้ แต่กลับจะเป็นอุปสรรคต่อการภาวนา เพราะอดจะเป็นกังวลและนำธรรมที่เรียนมานั้น มาเทียบเคียงไม่ได้ในขณะที่ทำใจให้สงบ และยังจะกลายเป็นสัญญาอารมณ์คาดคะเนไปที่อื่น จนกลายเป็นคนไม่มีหลักได้

ดังนั้น เพื่อให้สะดวกในเวลาทำความสงบ

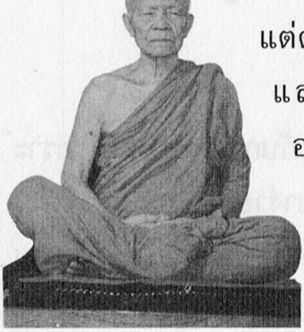
หรือจะใช้ปัญญาคิดค้น ให้ยกธรรมที่เรียนมานั้นขึ้นบูชาไว้ก่อน ต่อเมื่อถึงกาลอันสมควร ธรรมที่เรียนมาทั้งหมด จะวิ่งเข้ามาประสานกันกับด้านปฏิบัติและกลมกลืนกันได้อย่างสนิท

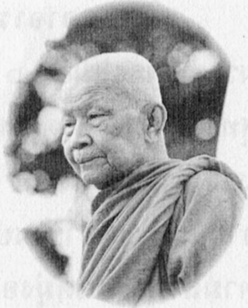
โหมความเพียร จากการได้ศึกษากับผู้รู้จริง ได้รับอุบายต่างๆ มากมาย และหักโหมความเพียรเต็มกำลัง ชนิดนั่งสมาธิภาวนาตลอดรุ่งถึง ๙ คืน ๑๐ คืนโดยเว้น ๒ คืนบ้าง ๓ คืนบ้าง ทำให้ก้นของท่านระบมจนถึงกับแตกพอง เลอะเปื้อนสบงเลยทีเดียว แต่จิตใจที่เคยเสื่อมนั้น กลับเจริญขึ้นๆ จนสามารถตั้งหลักได้

จริงจัง ท่านถูกจริตกับการอดอาหาร เพราะทำให้ท่านตัวเบา การภาวนาง่ายสะดวก และจิตใจเจริญขึ้นได้ดี จึงมักงดฉันอาหารติดต่อกันเป็นเวลานาน คราวหนึ่งท่านออกวิเวกแถบป่าใกล้หมู่บ้านแห่งหนึ่ง

ชาวบ้านไม่เห็นท่านออกบิณฑบาตนานจนผิดสังเกต ถึงขนาดหัวหน้าหมู่บ้านต้องตีเกราะเรียกประชุม ด้วยลือกันว่า ไม่ใช่ท่านตายแล้วหรือก็เคยมี

นักรบธรรม ท่านไม่เห็นแก่การกินการนอนมากไปกว่าผลแห่งการปฏิบัติธรรม ดังนั้นในช่วงบำเพ็ญเพียร สภาพร่างกายของท่าน จึงเป็นที่น่าตกอกตกใจแก่ผู้พบเห็นอย่างมาก แม้ท่านพระอาจารย์มั่นเอง เห็นท่านซูบผอมจนผิดสังเกต ชนิดหนังห่อกระดูก ทั้งผิวก็ซีดเหลืองเหมือนเป็นดีซ่าน ท่านถึงกับทักว่า *"โฮ้ ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ"* แต่ด้วยเกรงว่าลูกศิษย์จะตกใจและเสียกำลังใจท่านพระอาจารย์มั่นก็กลับพูดให้กำลังใจในทันทีนั้นว่า *"มันต้องอย่างนี้ซิ จึงเรียกว่า นักรบ"* ท่านเคยเล่าถึงความมุ่งมั่น

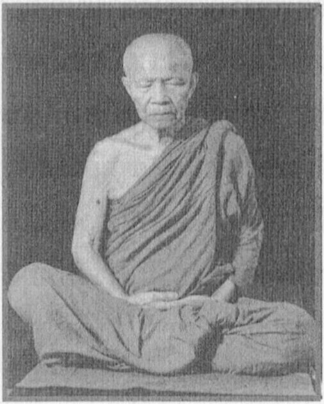

ในการต่อสู้กับกิเลส เพื่อจะเอาแพ้เอาชนะกันว่า "ถ้ากิเลสไม่ตาย เราก็ต้องตาย จะให้อยู่เป็นสองระหว่างกิเลสกับเรานั้น ไม่ได้"

ปัญญาก้าวเดิน ด้วยความมุ่งมั่นจริงจังดังกล่าว ทำให้จิตใจของท่าน ได้หลักสมาธิแน่นหนามั่นคง ท่านทรงภาวะนี้นานถึง ๕ ปี ไม่ขยับก้าวหน้าต่อ ท่านพระอาจารย์มั่นจึงให้อุบายอย่างหนักเพื่อให้ออกพิจารณาทางด้านปัญญา ทั้งทางอสุภะ (ซากศพ) กระทั่งถึง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง และส่วนละเอียด จนสามารถรู้เรื่องรู้ราว ฆ่ากิเลสตัวนั้นได้ ตัดกิเลสตัวนี้ได้โดยลำดับ ๆ ในช่วงนี้ท่านมีความเพลิดเพลินในความเพียรเพื่อฆ่ากิเลส ชนิดเดินจงกรมไม่รู้จักหยุด ตั้งแต่เช้าหลังจังหันจนกระทั่งปัดกวาดในตอนบ่าย ไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย

สิ้น.. อาจารย์ ท่านพระอาจารย์มั่นได้มรณภาพลง เมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๒ ณ วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร ยังความเศร้าสลดสังเวชใจแก่ท่านอย่างเต็มที่ ด้วยรู้สึกว่าหมดที่พึ่งทางใจแล้ว จากนั้นท่านพยายามปลีกตัวจากหมู่เพื่อน อยู่ป่าเขาตามลำพัง แต่มุ่งอยู่กับ ความเพียรตลอด สติแนบแน่นกับจิตเป็นอัตโนมัติด้วยภาวนามยปัญญา

ป่วย.. แต่กาย คราวหนึ่งที่ท่านออกวิเวก ชาวบ้านป่วยเป็นโรคขัดหัวอก ล้มตายวันหนึ่ง ๆ จำนวนตั้งแต่ ๓-๘ คน เพราะหากใครเป็นโรคนี้แล้ว จะต้องตายภายใน ๒-๓ วันอย่างแน่นอนท่านก็เมตตาสวดกุสลา มาติกา ให้

คนตายที่ป่าช้า ชนิดไม่มีเวลาลุกไปไหน เพราะเดี๋ยวหามคนตายมาใหม่อีกแล้ว สักครู่ใหญ่ ก็หามมาใหม่อีกแล้ว กระทั่งจู่ ๆ ท่านก็มาเป็นโรคเดียวกันนี้เข้าบ้าง ท่านจึงบอกชาวบ้านเพื่อขอหลบนั่งสมาธิภาวนา ต่อสู้กับทุกขเวทนาใหญ่นี้ด้วยธรรมโอสถด้วยการพิจารณาอริยสัจ ผลปรากฏว่าพิจารณาตก โรคหายเป็นปลิดทิ้งในเที่ยงคืนนั้นเอง

คืนแห่ง..ความสำเร็จ จากนั้นไม่นานท่านก็มุ่งสู่วัดดอยธรรมเจดีย์ (ปัจจุบันอยู่ อ.โคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร) เป็นช่วงพรรษาที่ ๑๖ ของท่าน บนเขาลูกนี้นี่เองของคืนเดือนดับแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ (จันทร์ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓) เวลา ๕ ทุ่มตรง ท่านได้บรรลุธรรมด้วยความอดทนพากเพียร พยายามอย่างสืบเนื่องตลอดมา นับแต่วันออกปฏิบัติกรรมฐานอย่างเต็มเหนี่ยวรวมเวลา ๙ ปี

คืนแห่งความสำเร็จระหว่างกิเลสกับธรรมภายในใจของท่านจึงตัดสินกันลงได้ ด้วยความ

ประจักษ์ใจ หายสงสัยทุกสิ่งทุกอย่างเรื่องภพชาติ เรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย กิเลส ตัณหา อาสวะทุกประเภท ได้ขาดกระเด็นออกไปจากใจในคืนวันนั้นเอง

ยืนยัน...ชาตินี้ ชาติหน้า อดีตชาติ มีจริง

สภาวะธรรมในใจของท่านขณะนั้น ท่านเคยเล่าให้พระภิกษุในวัดป่าบ้านตาดฟังว่า *"เกิดความสลดสังเวชภพชาติแห่งความเป็นมาของตน และเกิดความอัศจรรย์ในพระพุทธเจ้า พระสาวกอรหันต์ที่ท่านหลุดพ้นไปแล้ว ท่านก็เคยเป็นมาอย่างนี้ เราก็เป็นมาอย่างนี้ แต่คราวนี้เป็นความอัศจรรย์ในวาระสุดท้าย ได้ทราบชัดเจนประจักษ์ใจเพราะตัวพยานก็มีอยู่ภายในจิตนั้นแล้ว แต่ก่อนจิตเคยมีความเกี่ยวข้องพัวพันกับสิ่งใดบัดนี้ไม่มีสิ่งใดจะติดจะพัวพันอีกแล้ว..."*

ประโยชน์ตนสมบูรณ์แล้ว...ยังประโยชน์ผู้อื่นต่อไป

สงเคราะห์...พระเณร กิจสูงสุดในพระพุทธศาสนา ท่านสมบูรณ์แล้ว เหมือนพระในครั้งพุทธกาลที่ออกบวชมุ่งปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น หลังจากนั้นท่านก็เมตตาสงเคราะห์โลก

เนื่องจากพระเณรหมู่เพื่อนเคยได้ยินท่านพระอาจารย์มั่นปรารภถึงท่านอยู่เนื่อง ๆ ว่า *"ท่านมหาฯ ฉลาดทั้งภายนอกภายใน ต่อไปจะเป็นที่พึ่งแก่*

หมู่คณะได้มาก" ดังนั้น หลังพิธีศพท่านพระอาจารย์มั่นเสร็จสิ้นลง พระเณรหมู่คณะหลายสิบรูป จึงต่างพากันติดตามท่าน เพื่อหวังพึ่งพิงและขอรับคำแนะนำข้ออรรถธรรม และข้อวัตรปฏิบัติจากท่าน ท่านก็ให้การเมตตาอนุเคราะห์แต่นั้นมา จนทุกวันนี้

การเทศนาพระเณร-ฆราวาส ปรากฏออกมาเป็นเทป-หนังสือจำนวนมากโดยแจกเป็นธรรมทานตลอดมา ไม่มีการซื้อขายแต่อย่างใด เฉพาะหนังสือธรรมะภาษาไทยมีจำนวนกว่า ๑๐๒ เล่ม ภาษาอังกฤษกว่า ๘ เล่ม เทปเฉพาะที่มีการบันทึกการเทศนามีหลายพันกัณฑ์

ตอบแทนพระคุณ..มารดา ท่านแนะสอนธรรมะแก่โยมมารดา และให้บวชปฏิบัติธรรม ด้วยหวังอยากให้รู้เห็นและพบความสุขจากธรรมนี้บ้าง จึงจำเป็นต้องตั้งวัดป่าบ้านตาดขึ้นมา ท่านคอยเอาใจใส่ดูแลโยมมารดาทั้งทางด้านร่างกาย พวกปัจจัย ๔

อาหาร หยูกยา ปัจจัยใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งให้คำแนะนำทางด้านจิตใจด้วยจิตภาวนาอย่างจริงจัง ด้วยระลึกพระคุณ แม้โยมมารดาจะสิ้นไปแล้วก็ตาม ท่านก็ไม่เคยลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ โดยทำบุญในวันคล้ายวันเสียชีวิตประจำทุกปีตลอดมา

ในวาระสุดท้ายก่อนหน้าโยมมารดาจะจากโลกไป ท่ามกลางทุกขเวทนากล้าที่พร้อมจะให้สิ้นชีวิตได้ทุกเมื่อ ท่านได้เข้าเยี่ยม และถามอาการ โยมมารดาตอบว่า *"ร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยก็จริง แต่ใจนั้นใสสว่างกระจ่างแจ้งอยู่ตลอดเวลา"* จึงเป็นที่เชื่อแน่ได้ว่าโยมมารดาของท่านได้ทรงอริยธรรมขั้นใดขั้นหนึ่งอย่างแน่นอน นับว่าสมเจตนารมณ์ของท่านที่ได้ทดแทนพระคุณโยมมารดาอย่างเต็มที่

โยมมารดาของหลวงตา

โปรด...ชาวอังกฤษ ฝรั่งชาวพุทธ ในอังกฤษมีความสนใจต่อการปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก กราบขออาราธนานิมนต์ให้ท่านเมตตาเดินทางไปโปรดเพื่อบรรยายสอนธรรม ท่านก็เมตตาไปในช่วง ๗-๒๒ มิถุนายน ๒๕๑๗ โดยมีพระชาวอังกฤษและแคนาดาที่จำพรรษาอยู่ ณ วัดป่าบ้านตาด ติดตามไปด้วย แม้ระยะต่อมาก็ประสงค์อยากกราบขอนิมนต์ท่านไปอีก แต่ด้วยปัญหาเรื่องสุขภาพและวัยชราท่านจึงงดเดินทางไปเทศนาตามสถานที่ต่างๆ ในต่างประเทศ

สงเคราะห์...โรงพยาบาล ด้วยเหตุที่ท่านเคยเห็นสภาพคนไข้ ที่ต่างรอความหวังจากหมอ ว่าเป็นสภาพที่น่าสงสารมาก เหมือนคนจนตรอกจนมุม เมื่อวิ่งมาหาหมอ หากไม่มีเครื่องมือที่ทันสมัยที่ดีพอก็ก้าวไม่ออกรักษาไม่ได้ และสภาพคนชนบทก็เป็นคนยากจนส่วนมาก การบำบัดรักษาถ้าพอเป็นไปได้ก็ควรให้การรักษาใกล้บ้าน จะได้ไม่ต้องสิ้นเปลือง

เงินทองมากในการเดินทาง ตลอดสถานที่พักอาศัย การกินอยู่หลับนอน

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงให้ความเอาใจใส่ต่อสถานพยาบาลต่าง ๆ ตลอดมาแบบเงียบ ๆ จนถึงขณะนี้ ท่านได้สงเคราะห์ช่วยเหลือโรงพยาบาลในจังหวัดต่าง ๆ กว่า ๑๐๐ โรง โดยทั้งก่อสร้างตึกอาคารผู้ป่วยสงฆ์อาพาธ ห้องผู้ป่วย ห้องผ่าตัด ตั้งกองทุนศูนย์พิทักษ์ดวงตา กองทุนสงเคราะห์คนพิการ ซื้อที่ดิน บริจาครถยนต์พยาบาล และเครื่องมือต่าง ๆ เช่น เครื่องเอกซเรย์ อุลตร้าซาวด์ เครื่องตรวจคลื่นหัวใจ เครื่องช่วยชีวิตเด็ก ช่วยหายใจเด็กทารก เครื่องคลอด เตียงทำฟัน ฯลฯ รวมแบ่งเป็นประเภท ๆ ของรายการการสงเคราะห์ รวมแล้วกว่า ๕๐๐ รายการ

สงเคราะห์..หน่วยราชการ การช่วยเหลือหน่วยราชการ ท่านก็เมตตาให้ตามเหตุผลความจำเป็น ตัวอย่างหน่วยงานที่ท่านช่วยเหลือ เช่น กองกำกับการ

ตำรวจตระเวนชายแดน ๒๔ ค่ายเสณีรณยุทธ์, ตำรวจทางหลวงจังหวัด, สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง, สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท, สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอภูพาน, สถานีตำรวจภูธรอำเภอน้ำหนาว ตำรวจสันติบาลจังหวัด, เรือนจำจังหวัด, สถานีรถไฟจังหวัดอุดรธานี

สงเคราะห์...โรงเรียน ท่านเมตตาช่วยด้านอาคารเรียน วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ สื่อการเรียนการสอนและอื่นๆ ตัวอย่างโรงเรียน ได้แก่ ร.ร.สตรีราชินูทิศ ร.ร.บ้านตาด ร.ร.อุดรธรรมานุสรณ์ ร.ร.หนองแสงวิทยา ร.ร.บ้านดงเมือง ร.ร.บ้านหนองตุ เป็นต้น

สงเคราะห์...ผู้ด้อยโอกาส ตัวอย่างเช่น สถานสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญา ปากเกร็ด ท่านอนุเคราะห์ให้ตั้งกองทุนโดยนำดอกเบี้ยออกมาใช้จ้างพี่เลี้ยงจำนวน ๑๒ คน จ่ายเป็นรายเดือนเริ่มแต่

ปี ๒๕๓๓ สถานสงเคราะห์อื่นๆ เช่น บุคคลปัญญาอ่อน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, เด็กหญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

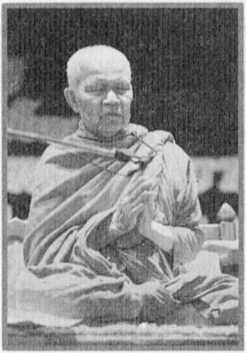

ทัณฑสถานหญิง กรมราชทัณฑ์ บางเขน ท่านอนุเคราะห์ช่วยก่อสร้างเรือนนอน ๑ หลัง มูลค่า ๓ ล้านกว่าบาท ตั้งกองทุนยารักษาโรค ๑ ล้านบาท และเคยช่วยเหลือจ่ายค่าจ้างเลี้ยงดูเด็กรายเดือนอยู่หลายปี (ตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ ปัจจุบันไม่ได้ให้แล้ว)

สงเคราะห์...สัตว์ ท่านอนุเคราะห์สัตว์ป่าในวัดอย่างทั่วถึงตลอดมา โดยเข้มงวดกับพระเณรให้ดูแลเรื่องอาหาร(กล้วย ข้าวสาร) น้ำ ไม่ให้ขาดตกบกพร่องแก่สัตว์ เช่น ไก่ป่า กระรอก กระจ้อน กระแต กระต่าย ท่านว่าเรามีปากมีท้องมีหิว เขาก็เช่นกันกับเรา

เราต้องเมตตาสงสารเขา เขาเกิดมาตามวิบากวาระแห่งกรรม เขาก็มีโอกาสเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกับเรา เราเองก็มีโอกาสกระทำผิดพลาด กลายเป็นสัตว์แบบเขาได้ จึงไม่ควรประมาทกัน แต่ให้เห็นใจสงสารกันช่วยเหลือสงเคราะห์กันไป

บ้านสัตว์พิการ ซอยพระการุณย์ ปากเกร็ด เป็นสถานที่อาศัยของสัตว์พิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุนัข มีจำนวนมากหลายร้อยตัว อื่นๆ เช่น แมว ไก่ เต่า นก ฯลฯ ท่านช่วยเหลือโดยซื้อที่ดิน ๒ งาน สร้างอาคาร ๓ ชั้นเป็นที่พัก และที่ทำการรักษาสัตว์ที่เจ็บป่วย เช่น สุนัขโดนรถชน เป็นต้น นอกจากนี้ท่านยังช่วยค่าอาหาร ค่าน้ำ ค่าไฟและอื่นๆ โดยให้เป็นรายเดือนๆ ละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ เป็นต้นมา และสถานที่อีกแห่งหนึ่งคือ บ้านสงเคราะห์สุนัข ถ.พุทธมณฑลสาย ๓ มีสุนัขกว่าสองร้อยตัว ท่านช่วยเหลือขยายที่ดินเพิ่มให้ ๒ แปลง และช่วยเหลือค่าอาหาร ยา และอื่นๆ เป็นรายเดือนๆ ละ ๓๐,๐๐๐ บาท

ช่วยชาติ นับแต่ท่านบำเพ็ญกิจของสมณเพศอันเป็นกิจสำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนาเรียบร้อยลงแล้ว ท่านก็หันมาให้การสงเคราะห์ด้านธรรมะแก่พระเณร-ฆราวาสมาโดยตลอด ควบคู่ไปกับการบริจาคช่วยเหลือด้านวัตถุสิ่งของ ทั้งจตุปัจจัยไทยทาน แก่ประโยชน์ส่วนรวมตลอด ๔๐ กว่าปีนับแต่ตั้งวัดป่าบ้านตาดขึ้นในปี ๒๔๙๘ ท่านเคยเล่าว่าหากจะนับ

เป็นมูลค่าน่าจะเป็นหมื่นล้านบาทขึ้นไป เพราะมีเท่าไร ไม่เคยเก็บสั่งสมไว้ หากจะนำมาใช้จ่ายในวัดก็เพียงเล็กน้อยตามจำเป็นจริงๆ เพราะไม่มีกิจการงานก่อสร้างอื่นใด มุ่งเน้นแต่งานด้านจิตภาวนามาโดยตลอด มีการเดินจงกรมนั่งสมาธิเป็นหัวใจสำคัญ สำหรับปัจจัยไทยทานส่วนใหญ่ จึงมุ่งออกช่วยเหลือโลกตลอดมา

ในยามปกติ ท่านก็ให้ความเมตตาสงเคราะห์สังคมชาติบ้านเมือง อยู่อย่างเต็มที่จริงจัง ดังกล่าวข้างต้นโดยย่อเป็นปกติอยู่แล้ว เมื่อถึงยามนี้ เกิดปัญหาหลายด้านหลายทาง ท่านจึงปรารภขึ้นอย่าง

จริงจังที่จะช่วยชาติไทย โดยช่วยเหลือด้านวัตถุเงินทองอุดหนุนชาติ ให้มีความแน่นหนามั่นคง ท่านว่าแม้การเสียสละช่วยเหลือดังกล่าว จะเป็นการช่วยเหลือปลายเหตุก็ตาม แต่ก็มีความจำเป็น เพราะขณะนี้สมบัติรวมของชาติยังขาดตกบกพร่องอยู่ จึงต้องร่วมไม้ร่วมมือกัน ต่างเสียสละช่วยกันอุดหนุนครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งอิ่มพอ เหมือนเรารับประทานอาหาร หากยังไม่อิ่มก็เติมเข้าเรื่อยช้อนเล็กบ้างใหญ่บ้าง ตักเติมเข้าปากจนอิ่ม การเสียสละมากบ้างน้อยบ้างก็เช่นกัน ต่างมีความจำเป็นต้องช่วยกันครั้งแล้วครั้งเล่าความสามัคคีกัน ร่วมมือและเสียสละเช่นนี้ ยังเป็นคติตัวอย่างอันดีแก่เด็กและกุลบุตรสุดท้ายภายหลัง ให้ได้รับเครื่องฝังใจที่ดี ให้รู้จักมีแก่จิตแก่ใจเสียสละซึ่งกันและกัน ไม่เพิกเฉยท้อถอยง่าย ๆ ต่อปัญหาใด ๆ แต่กลับให้มีใจเป็นนักต่อสู้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เด็กเหล่านี้จะเห็นตัวอย่างนี้จากพ่อแม่พี่น้องปู่ย่าตายายในคราวเสียสละครั้งนี้เอง

ท่านกล่าวถึงพระเณรควรแสดงน้ำใจ ออกมาช่วยชาติด้วยเหตุว่า พ่อแม่ของพระสงฆ์อยู่ตามป่าตามเขาบ้าง ในเมืองบ้าง อยู่ทั่วประเทศไทย เวลานี้กำลังตกทุกข์ได้ยากลำบาก ลูกสงฆ์คือลูกมีพ่อมีแม่ย่อมควรมีเมตตาสงสารพ่อแม่ ด้วยการออกมาช่วยพ่อแม่ของสงฆ์ซึ่งอยู่ในชาติ เมื่อพ่อแม่กำลังตกทุกข์ได้ยากลำบากเข็ญใจ ลูกสงฆ์ทำไมถึงจะใจดำน้ำขุ่นช่วยพ่อช่วยแม่ไม่ได้ การช่วยแม้ไม่มากก็น้อย ควรรู้จักช่วยตามกำลังของตนถึงจะถูก จึงจะสมกับเป็นลูกศิษย์พระตถาคตที่มีพระเมตตามหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่แก่โลก ดังคำว่า มหาการุณิโก นาโถหิตายะ สัพพะปาณินัง

ท่านกล่าวว่าการช่วยชาติที่แท้จริง ให้ต่างหันมาแก้ไขที่ต้นเหตุ คือ การทรงมรดกธรรมของพระพุทธศาสนา เอาศีลเอาธรรม ความประพฤติดีงามด้วยเหตุผลหลักเกณฑ์เข้ามาอุดหนุนจิตใจ จนมีหลักประกันภายในใจ เรียกว่า มีหลักใจ โดยหัน

กลับมาปรับปรุงตัวเราแต่ละคนๆ ให้มีความประหยัด ไม่ลืมเนื้อลืมตัว ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ด้วยการอยู่ การกิน การใช้สอย การไป การมา โดยให้ดูแบบของพระผู้มีหลักเกณฑ์ภายในใจ เป็นแบบอย่างของความประหยัด ของผู้มีหลักเกณฑ์เหตุผล ให้มีธรรมคอยเหนี่ยวรั้งไว้ในใจไม่ให้ถูกลากจูงด้วยกิเลสตัณหาราคะ ด้วยความโลภโมโทสัน จนเลยเขตเลยแดน เหมือนรถที่มีแต่เหยียบคันเร่ง ไม่เหยียบเบรก ย่อมเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตและทรัพย์สินได้ในที่สุด หากต่างมีการหันมาอุดหนุนทั้งทางด้านหลักทรัพย์และหลักใจควบคู่กันไป ปัญหาต่างๆ ของชาติย่อมทุเลาเบาบางลงเป็นลำดับๆ ไป

"คนเรามิได้เป็นคนชั่วเพราะชาติกำเนิด
มิได้เป็นคนดีเพราะชาติกำเนิด
แต่เป็นคนดีเพราะการกระทำ
และเป็นคนชั่วเพราะการกระทำ"

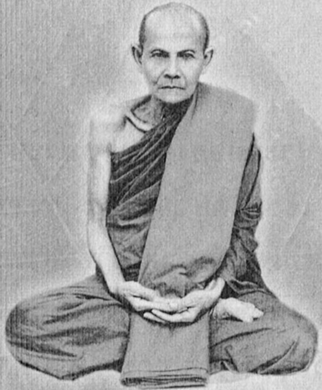
พุทธโอวาท

"คนเขลามัวถือฤกษ์ยามอยู่
ประโยชน์ย่อมล่วงเลยไป
ประโยชน์เป็นตัวฤกษ์ของประโยชน์
คนเราทั้งหลายจักทำอะไรได้"

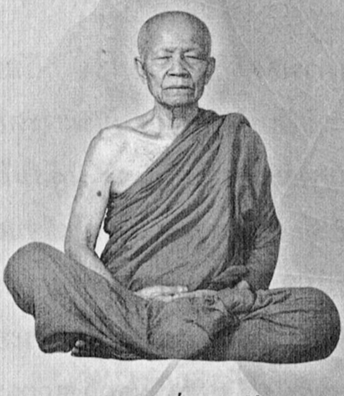
พระสุตตันตปิฎกเล่ม ๒๗ หน้า ๖๑

"สัตว์ประพฤติสุจริตกาย วาจา ใจ ในเวลาเช้า
เช้าวันนั้นย่อมเป็นเช้าที่ดีของสัตว์เหล่านั้น
ประพฤติสุจริตกาย วาจา ใจ ในเวลาเที่ยง
เที่ยงวันนั้นย่อมเป็นเที่ยงที่ดีของสัตว์เหล่านั้น
ประพฤติสุจริตกาย วาจา ใจ ในเวลาเย็น
เย็นวันนั้นย่อมเป็นเย็นที่ดีของสัตว์เหล่านั้น"

พระสุตตันตปิฎกเล่ม ๒๐ หน้า ๑๓๘

พุทโธหาย

โดย ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน

บทนำ

หนังสือประวัติของ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เขียนโดยท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นหนังสือที่นักปฏิบัติธรรมกรรมฐานควรอ่านอย่างยิ่ง เพราะมีธรรมคำสั่งสอนที่มีประโยชน์มากสำหรับผู้หวังในทางพ้นทุกข์ ท่านพระอาจารย์มหาบัวท่านใช้เวลาเขียนอยู่นาน ท่านเขียนเป็นตอน ๆ แล้วส่งให้สุภาพสตรีผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งซึ่งก็เป็นศิษย์ของท่าน ขอนำไปลงพิมพ์ในหนังสือรายสัปดาห์นานร่วมปีถึงได้จบ

ท่านสุภาพสตรีได้ปรารภว่า *"ฉันทนรับการขาดทุนในกิจการพิมพ์อยู่นาน ก็เพราะคอยลงเรื่องประวัติของท่านพระอาจารย์มั่นฯ มีผู้สนใจอ่านมากรวมทั้งฉันด้วย อีกประการ สงสารนักเขียนสตรีประจำคนหนึ่ง หากฉันจะปิดโรงพิมพ์ครอบครัวของเขาจะลำบากมาก"* ที่สุดเมื่อเรื่องประวัติ ของพระอาจารย์มั่นจบ ท่านสุภาพสตรีท่านนี้ (เวลานี้ท่านถึงแก่กรรม ไปแล้ว)

ยังลงประกาศต่ออีกว่า หากท่านผู้ใดต้องการหนังสือประวัติของท่านพระอาจารย์มั่นฯ โปรดแจ้งจะพิมพ์ปกแข็งเดินทองส่งให้ฟรี

ยังมีเรื่องแปลกควรจะเล่าไว้ด้วย คือมีคณะผู้ศรัทธาจะพิมพ์หนังสือประวัติของท่านพระอาจารย์มั่นฯ แจกเป็นพุทธบูชา กำลังรวบรวมเงินจากชาวคณะอยู่ มีพนักงานของธนาคารชาติท่านหนึ่งแจ้งขอร่วมอนุโมทนาด้วย ๕,000 บาท ยังมิทันได้ให้เงินเพื่อน ท่านได้ถึงแก่กรรมไปก่อน ท่านตายไปแล้วยังไปเข้าฝันบอกทางบ้านให้นำเงิน ๕,000 บาท ไปช่วยค่าพิมพ์หนังสือตามนี้ด้วย ที่กล่าวมาทั้งสองตอนนั้นเป็นเหตุการณ์เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว

เรื่องที่สองนานมาแล้วเช่นกัน มีชายคนหนึ่งนำน้ำผึ้งหนึ่งขวดขึ้นไปถวายท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด ได้ยินแว่วๆ ท่านพระอาจารย์พูดว่า...อย่าว่าเรานะ...อย่าว่าเรานะ ๒ ครั้ง สงสัยจึงได้ถามชายผู้นั้นว่า เรื่องมันเป็นมาอย่างไร ชาย

ผู้นั้นเล่าว่า ผมไม่ใช่คนแถวนี้ผมมาจากจังหวัดบุรีรัมย์ ชายแดนติดกับเขมรโน้น อ่านประวัติท่านพระอาจารย์มั่นจบ จิตผมเป็นสมาธิ เห็นท่านพระอาจารย์มหาบัวฯ วัดป่าบ้านตาดชัดเจนท่านพูดว่า ให้หาน้ำผึ้งและดอกบัวมาถวายท่านด้วย ผมไม่รู้จะไปหาดอกบัวที่ไหน จึงได้แต่น้ำผึ้งมาถวายท่าน

ณ ที่นี้ขอกราบพระธรรมคุณ กราบเรียนขอนำข้อความในหน้า ๑๔๔ - ๑๕๓ ในหนังสือประวัติของท่านพระอาจารย์มั่นฯ เป็นตอนที่ท่านจำต้องพักอยู่กับชาวเขาเพื่อโปรดพวกเขาปีกว่า เพราะเขากล่าวหาว่าท่านเป็น “เสือเย็น” เห็นว่าตอนนี้เป็นตอนที่เหมาะสมมากสำหรับนักปฏิบัติใหม่หรือเหมาะสำหรับผู้ไม่รู้อะไรเลย แต่มีศรัทธาจะเป็นนักภาวนา

ขอจัดพิมพ์เป็นพุทธบูชา

หากเกิดบุญเกิดกุศลด้วยแล้ว ขออุทิศให้วิญญาณ

ของบิดา, มารดา, ปู่, ย่า, ตา, ยาย, และเจ้ากรรมนายเวร

พุทโธหาย

คัดจากประวัติ
ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ
เขียนโดย ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน

เรื่องเกี่ยวกับตาวิเศษ หูพิเศษก็เช่นกัน ต้องเข้าอุปจารสมาธิสงบอารมณ์น้อยๆ แล้วคอยรับทราบ จะทราบทางรูปคน เสียงคน หรือรูปสัตว์ เสียงสัตว์ หรือมากไปกว่านั้น ตามแต่ความประสงค์จะทราบก็ทราบได้เหมือนเห็นด้วยตาเนื้อ ฟังด้วยหูหนัง เรื่องทั้งนี้ท่านเคยเล่าให้ฟังเวลาท่านไปพักอยู่กับพวกชาวเขา ซึ่งไม่เคยเห็นพระสงฆ์เป็นส่วนมาก นอกจากผู้มีโอกาสได้ลงมาเมืองหรือหมู่บ้านที่มีพระสงฆ์ ถึงจะมีโอกาสได้เห็นบ้าง คณะท่านไปถึงทีแรกสององค์ด้วยกัน ก็พากันพักอยู่ชายภูเขาห่างจากหมู่บ้าน

ชาวเขาราวสองกิโลเมตร พักอยู่ร่มไม้ธรรมดา ตอนเช้าพากันเข้าไปบิณฑบาต คนชาวเขาเห็นท่านเข้าไปบิณฑบาต ก็ถามท่านว่า ตุ๊เจ้ามาธุระอะไร ท่านก็บอกว่ามาบิณฑบาต เขาถามว่ามาบิณฑบาตอย่างไร? เพราะพวกเขาไม่เข้าใจ ท่านบอกว่า บิณฑบาตข้าว เขาถามว่าข้าวสุกหรือข้าวสาร ท่านบอกว่าข้าวสุก เขาก็บอกกันให้หาข้าวสุกมาใส่บาตรท่าน ได้แล้วก็กลับมาที่พัก และฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ อยู่นาน

ขณะไปพักอยู่ที่นั้น ทีแรกชาวบ้านเขาไม่มีความเลื่อมใสและไว้วางใจท่านเลย ตกกลางคืนหัวหน้าบ้านตีเกราะนัดให้ชาวบ้านมาประชุมรวมกันและประกาศว่าขณะนี้มีเสือเย็นสองตัว (หมายถึงท่านพระอาจารย์กับพระที่อยู่ด้วยกันสององค์) มาพักอยู่ในป่าแห่งนั้น จะเป็นเสือเย็นประเภทใดก็ยังทราบไม่ได้ พวกเราไม่ไว้ใจเสือเย็นสองตัวนั้น จึงห้ามไม่ให้เด็กและผู้หญิงเข้าไปในป่านั้น แม้ผู้ชายจะไปควรมีพวกมีเพื่อนและมีเครื่องมือติดตัวไปด้วย ไม่ควรไป

คนเดียวและไปแต่ตัวเปล่า ๆ เดี๋ยวเสือเย็นสองตัวนั้นเอาไปกินจะว่าไม่บอก

ขณะที่เขากำลังประชุมเรื่องเสือเย็นให้ชาวบ้านทราบ ก็เป็นเวลาที่ท่านพระอาจารย์กำลังเข้าที่ภาวนาอยู่พอดี เรื่องที่เขาประกาศให้ชาวบ้านทราบทั้งหมดจึงเป็นเหมือนประกาศให้ท่านซึ่งกำลังตกอยู่ในคำกล่าวหาว่าเป็นเสือเย็นทราบด้วยโดยตลอด ท่านเกิดความสลดสังเวชใจอย่างยิ่ง ไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าตนจะเป็นพระประเภทเสือเย็น ดังคำกล่าวหาขณะนั้นแทนที่ท่านจะโกรธและเสียใจในคำกล่าวหาของเขา แต่กลับเกิดความเมตตาสงสารเขาอย่างบอกไม่ถูก กลัวเขาผู้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็มีจำนวนมากจะพลอยเชื่อตามคำเหลวไหลนั้น และคอยเป็นบาปหาบกรรมไปตาม ๆ กัน เมื่อตายจากชาตินี้ไปแล้ว เขาจะไปเกิดเป็นเสือกันทั้งบ้าน พอตื่นเช้าท่านก็รีบบอกกับพระที่อยู่ด้วยว่า คืนนี้พวกชาวบ้านเขาประชุมประกาศกันว่า เราทั้งสององค์เป็นเสือเย็น ที่ปลอมแปลงตัว

เป็นพระมาหลอกลวงอย่างแยบยลลึกลับ เพื่อให้เขาตายใจเชื่อถือแล้วกลับทำลายชีวิตและทรัพย์สินเขาด้วยวิธีต่าง ๆ ฉะนั้น เขาจึงไม่เลื่อมใสและไว้ใจพวกเราทั้งสองเลยเวลานี้ หากว่าเราทั้งสองหนีไปจากที่นี่เสีย ในเวลาที่เขากำลังคิดไม่ดีอยู่ขณะนี้เวลาเขาตายไปจะพากันไปเกิดเป็นสัตว์เป็นเสือกันทั้งบ้าน ซึ่งนับว่าเป็นกรรมแก่เขาไม่เบาเลย เพื่อความอนุเคราะห์เขาซึ่งควรแก่สมณกิจที่พอทำได้ จึงควรอดทนอยู่ที่นี่ไปก่อน แม้จะทุกข์ลำบากก็พยายามอดทนไปจนกว่าเขาจะพากันกลับใจได้แล้ว จะไปที่ไหนค่อยไปกัน ดังนี้

นอกจากเขาไม่ไว้ใจและเลื่อมใสแล้ว พวกผู้ชายยังพากันมาคอยสังเกตการณ์ตามสถานที่ที่ท่านพักอยู่บ่อย ๆ ครั้งละ ๓ - ๔ คน โดยมีเครื่องมือติดตัวมาด้วย มายืนลอบ ๆ มอง ๆ อยู่บริเวณใกล้ ๆ บ้างมายืนอยู่ข้างทางจงกรมบ้าง ในเวลาท่านกำลังเดินจงกรมทำความเพียรอยู่ ต่างคนต่างจ้องและสอดส่ายสายตามองมายังท่านและเหลือบมองไปรอบ ๆ บริเวณ

เขาใช้เวลาสังเกตการณ์ด้วยความไม่ไว้ใจอยู่ทำนองนั้นนานประมาณครั้งละ ๑๐ นาทีบ้าง ๑๕ นาทีบ้าง แทบทุกวัน และไม่พูดจาไต่ถามอะไรกับท่านในระยะเริ่มแรก แล้วก็พากันกลับไป วันหลังได้โอกาสก็พากันมาใหม่ เขาใช้เวลาสังเกตท่านอยู่นานพอสมควร ส่วนอาหารปัจจัย เป็นเพียงเครื่องอาศัยเป็นอยู่หลับนอนของพระเสือเย็นทั้งสอง จะขาดตกบกพร่องหรือจะเป็นตายอย่างไรบ้างนั้น เขามิได้พากันสนใจคิดและขวนขวายกันเลย

ฉะนั้น การเป็นอยู่ของท่านทั้งสองที่เขาให้นามว่าเสือเย็น จึงลำบากอัตคัดมาก อาหารบิณฑบาตอย่างมากก็ได้แค่ข้าวเปล่า ๆ มาฉัน บางวันรวมทั้งฉันน้ำด้วยก็อิ่มพอเบาะ ๆ บางวันรวมทั้งฉันน้ำก็ไม่พอ ที่อยู่หลับนอนก็อาศัยโคนไม้เป็นประจำทั้งแดดทั้งฝนก็ทนเอา เพราะที่นั้นไม่มีถ้ำหรือเงื้อมผาพอได้อาศัย ถ้าฝนตกชุกมาก ในบางวันตกทั้งวัน พอฝนเบาลงบ้างก็พยายามเที่ยวเก็บใบไม้แห้งหญ้าแห้งมาทำเป็นจาก

มุงพอบังแดดบังฝนไปพลาง พอประทังชีวิตไปวันหนึ่งๆ ด้วยความทุกข์ลำบากมากมาย ขณะฝนตกก็เข้าหลบซ่อนอยู่ในกลดในมุ้งพอบรรเทาความหนาว เวลาลมพัดจากภูเขามาอย่างแรงฝนก็สาด กลดก็จะปลิวหลุดมือ องค์ท่านและบริขารก็เปียก ตัวสั่นเหมือนลูกนกลูกกา ถ้าเป็นตอนกลางวันก็พอทำเนา มองเห็นที่ไปที่หลบซ่อนและที่เก็บบริขารต่างๆ บ้าง แต่ฝนตกเอาตอนกลางคืนรู้สึกลำบากมาก ตาก็มองไม่เห็นอะไรทั้งฝนกระหน่ำลง ลมกระหน่ำมาประดังกัน กิ่งไม้ที่ถูกลมพัดอย่างแรง ต่างก็ขาดตกลงข้างหน้าข้างหลังตูมตามๆ ไม่แน่ใจว่าชีวิตจะต้านทานฝน ต้านทานลมต้านทานความเหน็บหนาว หรือจะต้านทานกิ่งไม้น้อยใหญ่ที่หักตกลงและโหมกันมาจากทิศทางต่างๆ ในขณะนั้น เมื่อชีวิตยังอยู่ก็ทนกันไป ร้อนก็ทนกันไป หนาวก็ทนไป หิวก็ทนไป กระหายก็ทนไป อดบ้างอิ่มบ้างก็ทนไป จนกว่าจะหมดกลิ่นแห่งความระแวงสงสัยของชาวบ้าน ที่หวาดระแวงต่อท่าน ว่าเป็นเสือเย็น

คอยหลอกลวงกินเนื้อกินหนังเขา การขบฉันแม้เพียงข้าวเปล่าๆ ก็อดมื้อ อิ่มมื้อ สิ่งอื่นนั้นไม่จำเป็นต้องพูดถึง ว่าเขาจะมีความสนใจไยดีให้ท่าน ที่พัก ที่อยู่ก็แบบคนอนาถาหาที่เกาะที่พึ่งไม่ได้เราดีๆ นี่เอง น้ำก็หิ้วกาน้ำลงไปในคลอง ซึ่งอยู่ตีนเขา กรองให้เต็มกาแล้วก็หิ้วขึ้นมาฉันมาใช้ หลังจากสรงน้ำเสร็จแล้ว แต่ทำความเพียรสะดวกดีมาก หมดกังวลทุกด้านไม่มีอะไรเกาะเกี่ยว

ตอนกลางคืนยามดึกสงัด ทำภาวนา ฟังเสียงเสือกระหึ่มไปมาทีละหลายๆ ตัว ใกล้ๆ บริเวณที่ท่านพักใต้ร่มไม้ แต่แปลกอยู่อย่างหนึ่งที่เสือไม่เข้ามาหาท่านเลย ล้วนเป็นเสือโคร่งใหญ่ลายพาดกลอนทั้งนั้น ท่านว่า ท่านเพลิดเพลินไปกับเสียงสัตว์ชนิดต่างๆ แต่บางทีเสือก็เข้ามาหาท่านและลูกศิษย์ท่านเหมือนกัน เขาคงสงสัยว่าเป็นสัตว์ซึ่งควรจะเป็นอาหารได้บ้าง แล้วแอบเข้ามาดู พอคนกระดุกกระดิกลุกขึ้นเขาร้องโก้กพร้อมกับกระโดดเข้าป่าไป วันหลัง

ไม่เห็นเขามาหาอีกเลย พอตกบ่ายๆ ก็มีชาวบ้านราว ๓ - ๔ คนออกมาสังเกตการณ์แทบทุกวัน แต่เขาไม่พูดจาอะไรกับท่าน ท่านก็มิได้สนใจกับเขา เฉพาะพวกเขาเองบางครั้งมีการพูดกระซิบกระซาบกัน ขณะที่พวกเขามานั่น ท่านกำหนดจิตดูจิตใจเขาที่คิดปรุงอยู่ทุกขณะและทุกเวลาที่เขามา ส่วนพวกเขาเองก็คงไม่สนใจคิดว่าท่านจะรู้เรื่องความคิดปรุงทางใจตลอดคำพูดเขาที่ระบายออกจากใจผู้บงการอะไรเลย คงเข้าใจว่าตนมีความลับที่ไม่มีใครสามารถสอดรู้อยู่ภายใน จึงสนุกคิดเรื่องต่างๆ อย่างเพลินใจซึ่งโดยมากก็เป็นความคิดคอยจับผิดท่านอยู่ภายในท่านกำหนดดูใจของใครที่มาด้วยกันกี่คน ก็มีความรู้สึกนึกคิดที่คอยจับผิดอยู่ภายในเช่นเดียวกันหมดสมกับเขาประกาศสั่งพวกเขาให้มาสังเกตการณ์จริงๆ ท่านเองแทนที่จะคิดระวังตัวกลัวเขาจะจับผิด แต่กลับคิดสงสารเขาเป็นกำลัง ว่าคนในบ้านนั้นมีไม่กี่คนที่เป็นผู้ชักนำชาวบ้านซึ่งมีหลายคนให้เห็นผิดไปด้วย

ท่านพักอยู่ที่นั้นเป็นเดือนๆ ยังไม่เห็นเขาลดละความพยายามคอยจับพิรุธความผิดพลาดท่าน พวกใดมาหาล้วนมีความจ้องมองหาแต่ความผิดกับท่าน เช่นเดียวกัน ท่านว่าเขาช่างพยายามเอาเสียจริงๆ แต่ยังดีอยู่อย่างหนึ่ง ที่เขาไม่พร้อมใจกันมาขับไล่ท่านให้หนีจากที่นั้น เป็นเพียงจัดวาระกันมาควบคุมโดยทางลับเท่านั้น

เมื่อท่านอยู่นานไป ทั้งพวกเขาก็มาสังเกตดูอยู่หลายครั้ง เฉพาะพวกหนึ่งๆ ยังไม่อาจจับความเคลื่อนไหวที่ผิดพลาดท่านได้ เขาคงแปลกใจอยู่มากในเวลาต่อมาคืนวันหนึ่งท่านกำลังนั่งภาวนาอยู่ ได้ยินหรือทราบขึ้นภายในใจว่า หัวหน้าบ้านประชุมสอบถามผลของการสังเกตการณ์ว่าได้ผลคืบหน้าไปเพียงใดบ้าง ชาวบ้านบรรดาที่มาสังเกตให้คำตอบที่เป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่มีผลอะไรตามความคิดเห็นของพวกเราที่คิดกันไป ทำอย่างนั้นดีไม่ดี น่ากลัวจะเป็นโทษมากกว่าผลที่คาดกัน ผู้สงสัยซักขึ้น ทำไมว่าอย่างนั้น

เขาตอบกันว่าก็เท่าที่สังเกตดูแล้ว ตุ๊เจ้าสององค์นั้น (ตุ๊เจ้าหมายถึงพระ) ไม่เห็นมีกิริยาท่าทางใด ๆ ที่เป็นไปดังที่พวกเราคาดกัน ไปสังเกตดูทีไรก็เห็นแต่ท่านนั่งหลับตานิ่งอยู่บ้าง ท่านเดินกลับไปกลับมาในท่าสำรวม ไม่มองโน้นมองนี้อย่างคนทั่ว ๆ ไปบ้าง คนที่จะเป็นเสือเย็นตั้งท่าคอยฉีกสัตว์กัดคนคงไม่ทำอย่างนั้น ต้องมีอาการแสดงออกให้พอจับได้บ้าง แต่ตุ๊เจ้าสองตนนี้ไม่มีกิริยาเช่นนั้นแฝงอยู่บ้างเลย ถ้าขืนไปทำอย่างที่พากันทำอยู่ทุกวันนี้ จึงน่ากลัวเป็นบาป ทางที่ถูกควรไปศึกษาไต่ถามท่านดูให้รู้เหตุผลต้นปลายก่อนอยู่ ๆ ก็ไปเหมาว่าท่านไม่ดีเอาเลยตามความคิดเห็นเฉย ๆ อย่างนี้น่ากลัวเป็นบาป

บรรดาพวกที่ไปสังเกตท่านมาแล้ว พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านเป็นตุ๊เจ้าดียากจะหาได้ พวกเราก็เคยเห็นตุ๊เจ้ามาบ้าง พอจะรู้ของดีของไม่ดี บางรายก็ว่าเคารพเลื่อมใสท่านมากกว่าจะคิดแส่หาโทษท่าน ถ้าอยากทราบรายละเอียดก็ควรไปศึกษาไต่ถามท่านดู

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

บ้างว่า การนั่งหลับตานิ่ง ๆ ก็ดี การเดินกลับไปกลับมาก็ดี ท่านนั่งเพื่ออะไรท่านเดินหาอะไร ท่านว่า สุดท้ายแห่งการประชุมของชาวป่าได้ความว่า ให้คนไปไต่ถามท่านดูตามที่ตกลงกัน

ตื่นเช้ามาท่านก็พูดกับพระที่อยู่ด้วยว่า เขาเริ่มกลับใจมาทางดีแล้ว คืนนี้เขามาประชุมกันเกี่ยวกับการมาสังเกตดูพวกเรา ตกลงกันว่าจะจัดให้คนมาไต่ถามข้อข้องใจกับพวกเรา พอวันหลังบ่าย ๆ เขาพากันมาจริง ๆ ดังที่รู้ไว้ ในจำนวนที่มาคนหนึ่งถามขึ้นว่า ตุ๊เจ้านั่งหลับตานิ่ง ๆ และเดินทางกลับไปกลับมานั้น ตุ๊เจ้านั่งและเดินหาอะไร ท่านตอบเขาว่า พุทโธเราหาย เรานั่งและเดินหาพุทโธ เขาถามท่านว่า พุทโธเป็นตัวอย่างไร พวกเราจะช่วยตุ๊เจ้าหาได้ไหม ? ท่านตอบว่า พุทโธเป็นดวงแก้วอันประเสริฐเลิศโลกในไตรภพ เป็นดวงฉลาดรอบรู้ทั่วไตรโลกธาตุ ถ้าสูจะช่วยเราหาก็ยิ่งดีมาก จะได้เห็นพุทโธเร็ว ๆ ง่าย ๆ ด้วย (สูเป็นคำชาวเขานับถือกันว่าดีมากสนิทกันมาก) เขา

ถามว่า พุทโธตุ๊เจ้าหายมานานแล้วหรือ ท่านตอบว่า ไม่นาน ถ้าสูช่วยหาให้ยิ่งจะพบเร็วกว่าเราหาเพียงคนเดียว เขาถามว่า พุทโธเป็นดวงแก้วใหญ่ไหม? ท่านตอบว่า ไม่ใหญ่ไม่เล็ก พอดีกับเราและกับพวกสูดี ๆ นี่เอง ใครหาพุทโธพบ คนนั้นประเสริฐ มองเห็นอะไรได้ตามใจหวัง เขาถาม มองเห็นนรกสวรรค์ได้ไหมตุ๊เจ้า? ท่านตอบว่ามองเห็นซิ ไม่เห็นจะว่าประเสริฐได้อย่างไร ลูกเมียผัวตายมองเห็นได้ไหมเจ้าตุ๊? ท่านตอบว่า เห็นหมดถ้าต้องการอยากเห็น เมื่อได้พุทโธแล้ว เขาถามสว่างมากไหม? ท่านสว่างมากยิ่งกว่าพระอาทิตย์ตั้งร้อยดวงพันดวง เพราะอาทิตย์ไม่สามารถส่องเห็นนรกสวรรค์ได้ แต่ดวงพุทโธสามารถส่องเห็นหมด เขาถาม ผู้หญิงช่วยหาได้ไหม? เด็ก ๆ ช่วยหาได้ไหม? ท่าน ได้ทั้งนั้น ไม่นิยมว่าหญิงว่าชาย ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ใครหาก็ได้ทั้งนั้น เขาถามท่านว่า พุทโธนั้นประเสริฐในทางใดบ้าง กันผีได้ไหม? ท่านตอบว่า พุทโธประเสริฐ และใช้ได้หลายทางจนนับไม่ถ้วน

ในโลกทั้งสาม คือ กามโลก รูปโลก อรูปโลก โลกทั้งสามต้องยอมกราบพุทโธทั้งนั้น ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่าพุทโธ ผีก็กลัวพุทโธมาก ต้องกราบพุทโธ ใครหาพุทโธแม้ยังไม่พบ ผีเริ่มกลัวผู้นั้นแล้ว เขาถามท่านพุทโธเป็นแก้วสีอะไรตุ๊เจ้า ท่านตอบพุทโธเป็นแก้วดวงสว่างไสว และมีหลายสีจนนับไม่ได้ พุทโธนี้เป็นสมบัติอันวิเศษของพระพุทธเจ้า พุทโธนั้นเป็นองค์แห่งความรู้ความสว่างไสวไม่เป็นวัตถุ พระพุทธเจ้าท่านมอบให้พวกเราไว้หลายปีแล้ว แต่เราเองยังหาพุทโธที่ท่านมอบให้ยังไม่เจอ ไม่ทราบว่าอยู่ที่ตรงไหน แต่จะอยู่ที่ไหนไม่สำคัญนัก ที่สำคัญก็คือถ้าสูจะพากันช่วยหาพุทโธจริง ๆ ให้พากันนั่งหรือเดินนึกในใจว่าพุทโธ ๆ เท่านั้น ถ้าทำอย่างนี้พวกสูอาจเจอพุทโธก่อนเราก็ได้ เขาถามท่านว่าการนั่งหรือเดินหาพุทโธจะให้นั่งหรือเดินนานเท่าไรถึงจะพบพุทโธแล้วหยุดได้ ท่านตอบให้นั่งหรือเดินเพียง ๑๕ หรือ ๒๐ นาทีก่อนสำหรับผู้ตามหาพุทโธทีแรก พุทโธท่านยัง

ไม่อยากให้เราตามหาท่านนานนัก กลัวจะเหนื่อยแล้วตามพุทโธไม่ทัน เดี๋ยวจะขี้เกียจเสียก่อน ทีหลังจะไม่อยากตามหาท่าน แล้วเลยจะไม่พบท่าน เอาเพียงเท่านี้ก่อน ถ้าอธิบายมากกว่านี้ จะจำวิธีไม่ได้ แล้วตามหาพุทโธไม่พบ เสร็จแล้วเขาพากันกลับบ้าน การลาท่านสำหรับเขาแล้ว ไม่ต้องพูดถึง เพราะเขาไม่เคยลาใคร ว่าจะไปเขาลุกขึ้นแล้วก็ไปทันทีทันใด ไม่สนใจคำลาใครทั้งนั้น พอไปถึงบ้านแล้ว ชาวบ้านต่างมารุมถามเป็นการใหญ่ เขาอธิบายให้ฟังตามที่ท่านสั่งสอนเขาแต่โดยย่อไว้ก่อนนั้น นอกจากนั้น เขายังอธิบายเรื่องท่านพระอาจารย์ให้ชาวบ้านฟังว่า ที่สงสัยการนั่งหลับตานิ่ง ๆ และการเดินกลับไปกลับมานั้น ท่านนั่งและเดินหาพุทโธดวงเลิศต่างหาก มิได้นั่งและเดินแบบเสือเย็นดังที่พวกเขาเข้าใจกัน พอชาวบ้านทราบวิธีที่พวกเขามาถามท่านนำไปเล่าให้ฟังแล้ว ต่างคนต่างสนใจฝึกหัดนึกพุทโธภายในใจโดยทั่วกัน นับแต่หัวหน้าบ้านลงมาถึงผู้หญิงและเด็ก ๆ ที่พอรู้วิธีพุทโธได้

เป็นที่อัศจรรย์ไม่คาดฝันว่าจะมีผู้รู้เห็นธรรมของพระพุทธเจ้าภายในใจอย่างประจักษ์โดยไม่เนิ่นนานนัก คือผู้ชายคนหนึ่งซึ่งตามหาพุทโธ แล้วประสบธรรมคือความสงบสุขทางใจ จากการนึกบริกรรมพุทโธตามวิธีที่ท่านบอกเขา ท่านเล่าว่าก่อนหน้า ๓-๔ วัน ที่เขาจะประสบผลจากพุทโธเขานอนหลับฝันถึงท่านพระอาจารย์มั่นว่าท่านเอาเทียนใหญ่ที่จุดไฟอย่างสว่างไสวแล้วไปติดไว้บนศีรษะเขา พอท่านติดเทียนเสร็จแล้ว นับแต่ศีรษะลงมาถึงตัวเขาปรากฏว่าสว่างไสวไปโดยตลอด เขาดีใจมากว่าตนได้ของดีมีความสว่างไสวแผ่ออกไปนอกกายตั้งหลาย ๆ วา พอจิตเขาเป็นขึ้นมาก็รีบมาหาท่านพระอาจารย์และเล่าเรื่องความเป็นและความฝันให้ท่านฟังอย่างน่าอัศจรรย์ จากนั้นท่านก็ได้อธิบายเพิ่มเติมให้เขาไปทำต่อปรากฏว่าได้ผลอย่างรวดเร็ว และยังสามารถรู้ใจของผู้อื่นได้อีกด้วย ว่าใจของใครยังมีเศร้าหมองและผ่องใสเพียงใด เขาพูดกับท่านอย่างไม่มีการสะทกสะท้านเลย

ซึ่งตรงกับจริตคนป่าที่มีนิสัยพูดตรงไปตรงมาอยู่แล้ว

ในเวลาต่อมา เขาออกมาเล่าธรรมให้ท่านฟังว่า เขาได้พิจารณารู้เห็นจิตท่านอาจารย์และพระที่อยู่กับท่านได้อย่างชัดเจน ท่านเองก็ถามเขาบ้างเป็นเชิงเล่นๆ ว่าจิตของท่านเป็นอย่างไร มีบาปมากไหม? เขาตอบท่านทันทีเลยว่า จิตของตุ๊เจ้าไม่มีจุดมีดวงเหลืออยู่แล้ว มีแต่ความสว่างไสวอันเป็นที่อัศจรรย์อย่างยิ่งอยู่ภายในเท่านั้น ตุ๊เจ้าเป็นผู้ประเสริฐสุดในโลกไม่มีใครเสมอเหมือน เฮาไม่เคยเห็น (คำว่าเฮาเทียบกับคำว่าผม) ตุ๊เจ้ามาพักอยู่ที่นี่ตั้งนานร่วมปีแล้ว ทำไมไม่สอนเฮาบ้างก๊าแต่แรกมาอยู่ (ก๊าเท่ากับ “เล่า” หรือ “ไหม” ก็ได้ แปลได้หลายนัยมากพอดู มีติดท้ายประโยคได้ทั้งคำถาม คำตอบ) ท่านตอบ จะให้เราสอนอย่างไร ก็ไม่เคยเห็นพวกสูมาศึกษาไต่ถามเรานี่นา เขาตอบท่านว่า ก็เฮาบ่ฮู้ก๊า (บ่เท่ากับไม่) ว่าตุ๊เจ้าเป็นผู้วิเศษ ถ้าฮู้จะทนอยู่ได้อย่างไรต้องมาแน่ๆ ทีนี้พวกเฮาฮู้แล้วก๊าว่าตุ๊เจ้าเป็นผู้ฉลาด เวลาพวกเฮา

มาถามว่าตุ๊เจ้านั่งหลับตานิ่งๆ และเดินกลับไปกลับมานั้น ทำทำไมหรือหาอะไร ตุ๊เจ้าก็บอกพวกเฮาว่าพุทโธหาย ให้พวกเฮาช่วยหา เมื่อถามถึงพุทโธเป็นลักษณะอย่างไร ก็บอกไปว่าเป็นแก้วดวงสว่างไสว ความจริงจิตตุ๊เจ้าที่เมตตาสงสารพวกเฮา ให้ภาวนาพุทโธเพื่อให้จิตพวกเฮาสว่างไสว เหมือนจิตตุ๊เจ้าต่างหาก เฮาฮู้แล้วว่าตุ๊เจ้าเป็นผู้ประเสริฐและเฉลียวฉลาด ปรารถนาให้พวกเฮาได้บุญ มีความสุข และพบพุทโธดวงประเสริฐที่ใจตัวเอง มิใช่หาพุทโธให้ตุ๊เจ้า

นับแต่เขาคนนั้นได้เห็นธรรมภายในใจเพียงคนเดียวเท่านั้น เรื่องก็กระจายไปทั่วบ้านในไม่ช้า คนในบ้านต่างก็เกิดความสนใจและพากันภาวนาพุทโธไปตามๆ กัน ตลอดเด็กเล็กๆ และเกิดความเชื่อถือและเลื่อมใสท่านพระอาจารย์มั่นมาก เรื่องเสือเย็นเลยหายซากไป ไม่มีใครกล่าวถึงเลยนับตั้งแต่นั้นมา เวลาท่านกลับจากบิณฑบาตคนที่ภาวนาเป็นนั้นต้องตามส่งบาตรและศึกษาธรรมกับท่านทุกวัน ถ้าวันไหนเขา

มีธุระไม่ได้ตามส่งบาตรท่านก็สั่งกับคนไว้ ในหมู่บ้านนั้นทราบว่ามีคนภาวนาเป็นอยู่หลายคน มีทั้งชายและหญิง ที่เก่งกว่าเพื่อนนั้นก็คือเขาเป็นคนก่อนนั่นเอง คนเราเมื่อความพอใจมีแล้ว สิ่งอื่น ๆ ก็ค่อยเป็นไปเอง เช่นคนพวกนี้ แต่ก่อนเขาไม่เคยสนใจกับท่านเลยว่าท่านได้อยู่ ได้นอน ได้ขบฉันอย่างไรบ้าง แม้จะเป็นหรือตายเขาไม่สนใจทั้งนั้น พอเขาเกิดความเชื่อถือและเลื่อมใสแล้ว ทุกสิ่งที่เคยขาดแคลนก็กลับกลายเป็นความสมบูรณ์ขึ้นมาเป็นลำดับ ทางจงกรม กุฏิที่พักที่ฉัน เขาพร้อมกันมาทำถวายท่านเองจนเรียบไปหมดโดยมิได้บอกกล่าวเลย มิหนำเขายังมาตำหนิท่านเป็นเชิงชมเชยอยู่อย่างลึกลับด้วยว่า ทางจงกรมอย่างนั้นตุ๊เจ้าก็เดินได้ ดูแล้วมีแต่ต้นไม้เครือเขาเถาวัลย์เต็มไปหมด ตุ๊เจ้ามิใช่หมูพอจะเดินบุกป่าฝ่าดงอย่างนั้นแต่ทำไมยังอุตส่าห์เดินบุกไปได้ เมื่อเฮาถามว่า นี่ทางอะไร ก็บอกว่าทางเดินหาพุทโธ พุทโธเราหาย เมื่อเฮาถามว่า นั่งหลับตาอยู่นิ่ง ๆ นั่นนั่งทำไม ก็บอกว่า

นั่งหาธรรมบ้าง นั่งหาพุทโธบ้าง พูดอย่างนั้นก็ได้ ตุ๊เจ้าแปลกกว่าคนทั้งหลาย ตุ๊เจ้าวิเศษเลิศโลกเท่าไร ก็มิได้บอกว่าวิเศษ ตุ๊เจ้าคนนี้แปลกมากเฮาชอบนิสัย ตุ๊เจ้าตนนี้มาก ที่หลับที่นอนก็มีแต่ใบไม้ปูเต็มพื้นดิน จนจะเหม็นเน่าอยู่แล้ว ท่านทนนอนมาตั้งหลายเดือน ทำไมทนได้ เฮาดูที่นอนตุ๊เจ้าแล้วเหมือนที่นอนหมู เห็นแล้วเฮาสงสารตุ๊เจ้ามากจนเกือบร้องไห้ พวกเฮาเองก็โง่จริง ๆ โง่กันทั้งบ้าน ไม่รู้จักของดี มิหนำบางคนยังหาว่าตุ๊เจ้ามาอยู่เพื่อหลอกลวงชาวบ้าน แล้วเขาก็พากันรังเกียจระแวง แต่เวลานี้พวกเขาพากันเชื่อถือเลื่อมใสตุ๊เจ้ากันทั้งบ้านแล้ว เพราะเขาทราบเรื่องของตุ๊เจ้าจากเฮาก๊า

ท่านว่าคนพวกนี้ถ้าลองเขาได้เชื่อและเคารพนับถือแล้วต้องนับถือแบบถึงใจจริง ๆ และถึงไหนถึงกัน เป็นก็เป็นด้วยกัน ตายก็ตายด้วยกัน แม้ชีวิตก็ยอมสละได้ เราพูดอะไรเขาเชื่อฟังและเคารพนับถือมาก การบริกรรม ภาวนาหาพุทโธของเขา ท่านก็สอนให้

เขยิบเวลาขึ้นไปตามความเคยชินและผู้ชำนาญเป็นลำดับ ปีนั้นท่านต้องจำพรรษากับพวกเขา รวมแล้วเป็นเวลาปีกว่า ท่านไปอยู่กับพวกเขา ตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์จนถึงเดือนเมษายนปีหลัง จึงได้จากเขาไป ก่อนจะจากเขาไปได้ก็นับว่าทุลักทุเล ด้วยความสงสารเขาเอาการอยู่ เนื่องจากเขาไม่ยอมให้ท่านหนีไปไหนเอาหลาย เขาบอกท่านว่าแม้ท่านตายลงไปในที่นั้นเขาทั้งบ้านจะรับรองเผาศพท่าน แม้เขาเองก็มอบชีวิตไว้กับท่านด้วย เพราะความรักและความเคารพเลื่อมใสท่านมาก ผลดีก็เห็นประจักษ์ตาประจักษ์ใจน่าชมเชยเขาที่มีความฉลาดระลึกในความผิดได้ พอเห็นพระที่ปฏิบัติดี น่าเลื่อมใสจริง ๆ แล้วก็กลับมาเห็นโทษความผิดของตนที่คิดไม่ดีแต่ก่อน แล้วพร้อมกันมาขอขมาโทษ ท่านให้อโหสิกรรมให้ก่อนจากพวกเขา ท่านได้พูดกับพระที่อยู่ด้วยว่า ที่นี่เขาหมดโทษแล้วเราจะไปที่ไหนก็ได้ไม่ขัดข้องแล้ว แต่สำคัญตอนลาเขาออกจากที่นั่น ท่านว่าน่าสงสารสังเวชกับความรัก

ความนับถือ ความเคารพเลื่อมใสและคำวิงวอนเขาจนบอกไม่ถูก พอพวกเขาทราบว่าท่านจะจากไปเท่านั้นเขาพากันออกมาทั้งบ้านมาร้องไห้วิงวอนกันอย่างชุลมุลวุ่นวายไปทั้งป่า เหมือนคนร้องไห้คิดถึงคนตายนั่นเอง ท่านก็พยายามแสดงเหตุผลที่จำเป็นต้องจากเขาไป และปลอบโยนพวกเขาไม่ให้เสียใจจนเลยขอบเขตแห่งธรรม คือความพอดี จนเขาเป็นที่ลงใจแล้วก็ออกจากที่พักอันแสนสำราญนั้น สิ่งที่ไม่เคยคาดฝันกลับเกิดขึ้นอีก คือทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างคนต่างวิ่งออกไปรุมล้อมท่านและเข้าแย่งเอาบริขาร กลดบาตร กาน้ำ กับผู้ตามท่าน และฉุดชายสบงจีวรกอดแข้งกอดขาท่านดึงกลับมาที่พักอีก เหมือนเด็ก ๆ โดยไม่ยอมให้ท่านไป ท่านต้องกลับมาแสดงเหตุผลและปลอบโยนใจให้สงบเย็นอีกพักหนึ่งแล้วค่อยพากันปล่อยให้ท่านไป พอท่านก้าวออกจากที่พักเดินไปประมาณ ๔ - ๕ วาเท่านั้น ต่างก็ร้องไห้แล้วพากันตามฉุดเอาท่านกลับมาอีก ทำเอาท่านเสียเวลาไป

หลายชั่วโมงฟังเสียงร้องไห้ระเบ็งเซ็งแซ่ฉุกละหุกวุ่นวายไปทั่วทั้งป่า ซึ่งเป็นที่น่าสมเพชเวทนาหนักหนา คำว่า "เสือเย็น" ที่เกิดขึ้นในตอนแรก ๆ จึงหมดความหมายไปทั้งสองฝ่าย ที่ยังเหลืออยู่จึงมีแต่ความเคารพเลื่อมใสความอาลัยอาวรณ์ในท่านผู้ทรงคุณธรรมอันสูงส่ง ที่สุดจะอดกลั้นไว้ได้ ขณะที่ท่านจากไปจึงมีแต่เสียงร้องไห้ระทมทุกข์ของพวกชาวเขาที่พิไรรำพันทั้งเสียงร้องไห้และสั่งเสียว่า "เมื่อตุ๊เจ้าไปแล้วให้รีบกลับคืนมาหาพวกเฮาอีก อย่าอยู่นาน พวกเฮาคิดถึงตุ๊เจ้าแทบอกจะแตกตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้วก๊า" จนไม่ทราบว่าเป็นเสียงเด็กหรือเสียงผู้ใหญ่ที่ต่างคนต่างก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ในคราวท่านจากไปเวลานั้น

นับว่าท่านไปอยู่ในท่ามกลางแห่งความระแวงสงสัยไม่พอใจของเขาในครั้งแรก แต่จากไปในท่ามกลางแห่งความอาลัยเสียดายของเขาในภายหลัง จึงนับว่าท่านเที่ยวชะล้างสิ่งสกปรกรกรุงรังให้กลายเป็นของสะอาดปราศจากมลทิน ควรแก่ความเป็นของ

มีคุณค่าขึ้นได้ สมกับท่านบวชมาเป็นลูกศิษย์ของพระตถาคต ผู้ไม่ถือโกรธถือโทษกับผู้ใดจริงๆ ใครรังเกียจ ท่านก็พยายามอนุเคราะห์ด้วยความเมตตาสงสาร ไม่ยึดเอาความผิดพลาดของเขามาเป็นอารมณ์เครื่องขุ่นข้องหมองใจให้เป็นภัยแก่ตนและผู้อื่น มีใจที่เต็มเปี่ยมด้วยเมตตาอันเป็นที่เจริญศรัทธาของโลก ผู้ร้อนด้วยกิเลสตัณหา วิ่งเข้ามาอาศัยให้ได้รับความไว้วางใจและเย็นฉ่ำทั่วหน้ากัน นับว่าเป็นผู้อัศจรรย์ด้วยคุณธรรมอันหาที่เปรียบได้ยาก ......

วัดป่าดานวิเวก

๓๑ มกราคม ๒๕๔๕

หลักธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงนำมาแสดงแนะนำสั่งสอนแก่พุทธบริษัทนั้น เป็นหลักสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วด้วยความบริสุทธิ์ เป็นวิสุทธิธรรมหรือธรรมธาตุล้วน ๆ จากพระพุทโธดวงมหัศจรรย์เหนือโลกใด ๆ ในแดนแห่งสมมุติ เพราะเป็นอมตธรรม ทรงแสดงเต็มเปี่ยมด้วยพระเมตตามหาเมตตา ไม่มีมลทินโทษใด ๆ แก่สัตว์โลกทั้งมวล เป็นพระวิสุทธิคุณเป็นอนันตคุณล้วน ๆ แก่ผู้น้อมนำไปปฏิบัติตามเท่านั้น เพราะทรงรู้แจ้งแทงทะลุในแดนแห่งไตรภพหรือในโลกไหน ๆ ทรงหยั่งทราบด้วยพระปรีชาญาณหมด ไม่มีสิ่งใดที่จะมาปิดบังลี้ลับในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้เลยในแดนแห่งหมื่นโลกธาตุ

จากนั้นแล้วก็มีพระสาวกองค์พระอรหันต์ท่านนำมาแสดงประกาศพระพุทธศาสนาแทนศาสดา

ด้วยปัญญาญาณความรู้ชาญฉลาด เต็มเปี่ยมด้วยเมตตามหาคุณล้วน ๆ ไม่มีมารยาหลอกล่อเพื่อวัตถุปัจจัยใด ๆ ทั้งสิ้น แสดงด้วยเมตตาธรรมไม่มีโทษมลทิน ไม่มีแพ้มีชนะกับใคร ๆ หรือผู้ใดทั้งนั้น ในแดนแห่งวัฏวนทั้งหมด

ถ้ายุคใดสมัยใดพุทธบริษัทสี่ จะเป็นสงฆ์ คณะสงฆ์ หรือมนุษย์ทุกชนชั้นถ้ายังตกอยู่ใต้อำนาจของกิเลสครอบงำจิตใจ อวดความรู้ความฉลาด เพราะได้รับการศึกษามามาก หรืออวดอำนาจวาสนาของตนเองก็ดี มาดำริเพื่อจะดัดแปลงแก้ไขหลักพระธรรมวินัย ให้ขึ้นกับพระสงฆ์ คณะสงฆ์ หรือให้ขึ้นกับบุคคลใด ๆ ก็ดี ซึ่งพุทธบริษัทสี่เป็นปุถุชนยังตกอยู่ในอำนาจกิเลสครอบงำจิตใจ ถ้าไม่พิจารณาใคร่ครวญตริตรองให้รอบคอบ ตามหลักเหตุผลด้วยดีแล้ว กาลนั้นเวลานั้น ๆ โลกก็จะเกิดความวุ่นวาย หาความสงบอบอุ่นร่มเย็นใจมีน้อยมาก

ในสมัยปัจจุบันนี้มี พระธรรมวิสุทธิมงคล พ่อแม่ครูบาจารย์ ท่านอาจารย์ พระมหาบัว ญาณสัมปันโน เท่านั้นที่เป็นที่แน่ใจ แสดงด้วยความมีเมตตาธรรมเป็นวิสุทธิธรรมล้วนๆ

ฉนฺทกโร

ปัญญา

ผู้มีปัญญา ไม่ควรให้สิ่งที่ล่วงแล้วตามมา ไม่ควรหวังในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

ผู้มีปัญญา ได้เห็นในธรรม ซึ่งเป็นปัจจุบันควรเจริญความเห็นนั้นไว้เนืองๆ ควรรีบทำเสีย

ผู้มีปัญญา ซึ่งมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ มีความเพียรแยกกิเลสให้หมดไป จะไม่เกียจคร้าน ขยันหมั่นเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน

ความยิ่งใหญ่ คือ ความไม่ยั่งยืน
ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และแน่นอน
ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือ ชีวิตที่อยู่ด้วย ทาน - ศีล - เมตตา และกตัญญู
ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่
แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความดีเท่านั้น

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

ธปท. เปิดรับทอง "หลวงตาบัว" ต่อ หลังญาติโยมแสดงศรัทธาบริจาค

ม.ร.ว. ปรีดิยาธร เทวกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ชี้แจงกรณีที่มีข่าวว่า ธปท. อาจจะรับบริจาคเงินและทองคำจากโครงการผ้าป่าช่วยชาติของพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัวเป็นครั้งสุดท้ายว่า เมื่อวันที่ 11 เมษายนที่ผ่านมา ที่ตนเดินทางไปรับมอบเงินบริจาคที่สวนแสงธรรม ได้กล่าวนมัสการกับหลวงตาว่า โครงการนี้ได้บริจาคมาเป็นเวลา 4 ปี แล้ว น่าจะเพียงพอและอาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะรับบริจาคเพื่อให้หลวงตาได้พักผ่อน แต่เมื่อมีข่าวออกไปทำให้ญาติโยมและผู้มีจิตศรัทธาหลายคนโทร. มาที่ ธปท. จำนวนมาก แจ้งว่ายังมีความต้องการบริจาคเพื่อช่วยเศรษฐกิจของประเทศ ตนจึงสอบถามไปยังหลวงตา ซึ่งหลวงตาบอกว่าเต็มใจจะรับบริจาคต่อไป และยังไม่เหนื่อย เมื่อ

ประชาชนยังมีจิตศรัทธาจำนวนมากก็จะรับบริจาคต่อไป ตนไม่เคยคิดว่าจะมีแรงศรัทธามากขนาดนี้

หลวงตามหาบัวเทศน์เมื่อวันที่ 14 เมษายน ที่ผ่านมาที่สวนแสงธรรมพุทธมณฑลว่า เวลานี้เรา ตั้งหน้าตั้งตาอุ้มชูชาติไทยให้สมความมุ่งหวังจึง ไม่อยากได้ยินคำว่าห่วงใยหลวงตา ห่วงสุขภาพที่อ่อน กำลังมากจึงควรได้พักผ่อน เรายังไม่อยากได้ยิน แม้จะรู้ ว่าเป็นเจตนาดีของผู้ห่วงใยเรา เราก็เห็นใจ แต่น้ำหนัก ของชาติบ้านเมืองเรานี้มีน้ำหนักมากทีเดียว เกินกว่าที่ หลวงตาจะมาถือเอาสุขภาพร่างกายเป็นใหญ่ จึงยังขอ เชื้อเชิญนับแต่หนังสือพิมพ์ลงมานั้น ว่าเวลานี้เป็นเวลา ที่ช่วยชาติของเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากัน ทั้งประเทศไทยได้ต่างคนต่างสนับสนุนช่วยชาติของเรา อย่างรีบด่วน

มติชนรายวัน วันอังคารที่ 16 เมษายน 2545

คุณธรรมและกุศลทั้งหลาย ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความเกียจคร้าน นอนตื่นสาย ความท้อแท้อ่อนแอ สะเพร่า มักง่าย ความเห็นแก่ปากแก่ท้อง ความคลุกคลี และความเบื่อหน่ายต่อความเพียร เห็นแก่โลกามิส และไม่มองดูธรรม

แต่ธรรมเกิดแต่ผู้มีความขยันหมั่นเพียร ผู้อดทนต่อกิจการที่ชอบ หนักก็เอา เบาก็สู้ และผู้มีสติปัญญา

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พระบรมราโชวาท

"...คุณธรรมซึ่งเป็นที่ตั้งของความรัก ความสามัคคี

ประการแรก คือ การที่ทุกคนคิด พูด ทำ ด้วยความเมตตา มุ่งดี มุ่งเจริญต่อกัน

ประการที่สอง คือ การที่แต่ละคนต่างช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่น และกับประเทศชาติ

ประการที่สาม คือ การที่ทุกคนประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในความสุจริต ในกฎกติกา และในระเบียบแบบแผน โดยเท่าเทียมเสมอกัน

ประการที่สี่ คือ การที่ต่างคนต่างพยายามทำความคิด ความเห็นของตน ให้ถูกต้อง เที่ยงตรงและมั่นคงอยู่ในเหตุในผล หากความคิด จิตใจ และการประพฤติปฏิบัติที่ลงรอยเดียวกันในทางที่ดีที่เจริญนี้ยังมีพร้อมมูลในกาย ในใจของคนไทยก็มั่นใจได้ว่า ประเทศชาติไทยจะดำรง มั่งคงอยู่ตลอดไปได้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายในมหาสมาคมนี้ทั้งประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่า ได้รักษาจิตใจ และคุณธรรมนี้ไว้ให้เหนียวแน่น และถ่ายทอดความคิดจิตใจนี้กันต่อไปอย่าให้ขาดสาย เพื่อให้ประเทศชาติของเราดำรงยืนยงอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ทั้งในปัจจุบันและในภายหน้า.....

ส่วนหนึ่งของพระบรมราโชวาท

๙ มิถุนายน ๒๕๔๙

๕.๗ พระนพดล นันทโน กรรมการ

๕.๘ พระสมภพ อภิวัฒโณ กรรมการ

๕.๙ หม่อมราชวงศ์ทองศิริ ทองแถม กรรมการ

๕.๑๐ นายทนันชัย ตรังคานุกูลกิจ กรรมการ

๕.๑๑ นายศิริ คูสกุล กรรมการ

๕.๑๒ นายสมหมาย สมทรัพย์ กรรมการ

๕.๑๓ นางสาวอรทัย ไชยพันธุ์ กรรมการ/เหรัญญิก

๕.๑๔ พระอินทร์ถวาย สันตุสสโก กรรมการ/เลขานุการ

นายทะเบียนมูลนิธิจังหวัดอุดรธานี ได้อนุญาตให้จดทะเบียนจัดตั้งมูลนิธิรายนี้แล้ว เลขทะเบียนลำดับที่ ๓/๒๕๕๐ ตั้งแต่วันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๐

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
พิทยา สุนทรวิภาต
รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี
นายทะเบียนมูลนิธิจังหวัดอุดรธานี

ร่วมทำบุญ มูลนิธิเสียงธรรมเพื่อประชาชน
ธนาคาร กรุงไทย สาขาอุดรธานี
ชื่อบัญชี มูลนิธิเสียงธรรมเพื่อประชาชน
ออมทรัพย์ เลขที่ 401-0-77610-2

หรือโดยการส่งธนาณัติถึง
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน (เพื่อเข้าในกองทุน
วิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนวัดป่าบ้านตาด)
วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000

เสียงธรรมเพื่อประชาชน

หลวงตาพระมหาบัว

ในพระอุปถัมภ์

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี

FM 103.25 MHz

ออกอากาศทุกวัน ตลอด 24 ชั่วโมง และสถานีเครือข่าย

กรุณาดูจาก www.luangta.com

ความถี่สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน
และเครือข่ายทุกภาคทั่วประเทศ

ลำดับที่	ภาค	จังหวัดที่ตั้งสถานี	อำเภอที่ตั้งสถานี	ความถี่ (MHz.)	หมายเหตุ
1	ภาคกลาง	กรุงเทพมหานคร	สวนแสงธรรม เขตบางแค	103.25	ออกอากาศ 24 ชม.
2		จ.กาญจนบุรี	อ.เมือง	96.25	
3			อ.ไทรโยค	93.25	เชื่อมสัญญาณ บางช่วงเวลา
4		จ.ชัยนาท	อ.วัดสิงห์	103	
5		จ.นครปฐม	อ.นครชัยศรี	106.25	
6		จ.นครสวรรค์	อ.หนองบัว	99	
7		จ.ประจวบคีรีขันธ์	อ.เมือง	93.25	
8			อ.บางสะพานน้อย	105	
9		จ.เพชรบุรี	อ.เมือง	90.5	
10		จ.ราชบุรี	อ.โพธาราม	98.75	
11		จ.ลพบุรี	อ.เมือง	106.75	
12			อ.ท่าวุ้ง	94	
13		จ.สมุทรปราการ	อ.บางบ่อ	96.25	
14		จ.สมุทรสาคร	อ.เมือง	97.25	
15		จ.ปทุมธานี	อ.สามโคก		อยู่ระหว่างก่อสร้าง
16		จ.อุทัยธานี	อ.บ้านไร่	91.5	
17	ภาคเหนือ	จ.กำแพงเพชร	อ.เมือง	87.5	ออกอากาศ 24 ชม.
18		จ.เชียงราย	อ.เวียงชัย	104	
19		จ.เชียงใหม่	อ.เมือง	100.25	
20			อ.แม่แจ่ม		อยู่ระหว่างก่อสร้าง
21			อ.แม่อาย	103.25	
22		จ.ตาก	อ.สามเงา	103.25	
23		จ.น่าน	อ.เมือง	104	
24		จ.พะเยา	อ.เมือง	104	
25			อ.เชียงคำ	107	

ข้อมูล ณ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๙
รวบรวมโดย เจ้าหน้าที่สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน

ลำดับที่	ภาค	จังหวัดที่ตั้งสถานี	อำเภอที่ตั้งสถานี	ความถี่ (MHz.)	หมายเหตุ
26		จ.พิจิตร	อ.สากเหล็ก	98.5	
27		จ.พิษณุโลก	อ.เมือง	92	
28		จ.เพชรบูรณ์	อ.เขาค้อ	103.25	ออกอากาศ 24 ชม.
29			อ.หล่มสัก	106.25	
30		จ.แพร่	อ.ร้องกวาง	102	
31		จ.แม่ฮ่องสอน	อ.เมือง	94	
32			อ.ปาย	101	
33		จ.ลำปาง	อ.งาว	103.25	
34			อ.แม่ทะ	92	
35		จ.ลำพูน	อ.เมือง	97.25	ออกอากาศ 24 ชม.
36		จ.สุโขทัย	อ.เมือง	99	
37	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	จ.ขอนแก่น	อ.เมือง	104	
38			อ.ชุมแพ	104	
39			อ.พล	101	
40			อ.มัญจาคีรี	99	
41		จ.ชัยภูมิ	อ.หนองบัวระเหว	97	
42		จ.นครพนม	อ.เมือง	103.25	
43			อ.บ้านแพง	108	
44		จ.นครราชสีมา	อ.เมือง	103.25	
45			อ.ปากช่อง	98.5	
46		จ.บุรีรัมย์	อ.เมือง	93	
47			อ.ปะคำ	102.75	
48		จ.มุกดาหาร	อ.คำชะอี	101.25	
49			อ.นิคมคำสร้อย	91.25	
50		จ.มหาสารคาม	อ.เมือง	94.75	เชื่อมสัญญาณบางช่วงเวลา

ลำดับที่	ภาค	จังหวัดที่ตั้งสถานี	อำเภอที่ตั้งสถานี	ความถี่ (MHz.)	หมายเหตุ
51		จ.ยโสธร	อ.เมือง	103.5	
52		จ.ร้อยเอ็ด	อ.เมือง	93.25	ออกอากาศ 24 ชม.
53		จ.เลย	อ.เมือง	98.25	
54		จ.ศรีสะเกษ	อ.กันทรารมย์	96.25	
55		จ.สกลนคร	อ.เมือง	101	
56			อ.บ้านม่วง	98.5	
57			อ.พังโคน	103.75	
58		จ.สุรินทร์	อ.เมือง	103.25	
59			อ.ชุมพลบุรี	100.5	
60			อ.สังขะ	97.75	
61		จ.หนองบัวลำภู	อ.เมือง	89	
62			อ.เมือง	103.5	ออกอากาศ 24 ชม.
63		จ.อุดรธานี	อ.เมือง (สถานีแม่ข่าย)	103.25	ออกอากาศ 24 ชม.
64			อ.วังสามหมอ	105.25	
65			อ.ศรีธาตุ	88.5	
66		จ.อุบลราชธานี	อ.โขงเจียม	96.25	
67		จ.หนองคาย	อ.เซกา		อยู่ระหว่างก่อสร้าง
68	ภาคตะวันออก		อ.บึงกาฬ	95	
69		จ.จันทบุรี	อ.เมือง	94.75	
70			อ.โป่งน้ำร้อน	91	
71			อ.สอยดาว	103.25	
72		จ.ฉะเชิงเทรา	อ.เมือง	99.25	
73		จ.ชลบุรี	อ.บางละมุง	103.25	ออกอากาศ 24 ชม.
74		จ.ตราด	กิ่ง อ.เกาะช้าง	101.5	
75		จ.ปราจีนบุรี	อ.กบินทร์บุรี	98.5	

ลำดับที่	ภาค	จังหวัดที่ตั้งสถานี	อำเภอที่ตั้งสถานี	ความถี่ (MHz.)	หมายเหตุ
76		จ.ระยอง	อ.เมือง	96.25	
77			อ.บ้านฉาง	98.5	ออกอากาศ 24 ชม.
78		จ.สระแก้ว	อ.วังน้ำเย็น	96.25	
79			อ.อรัญประเทศ	107.75	
80	ภาคใต้	จ.ชุมพร	อ.หลังสวน	105.5	
81		จ.ตรัง	อ.ห้วยยอด	97	
82		จ.นครศรีธรรมราช	อ.พรหมคีรี	104.75	
83		จ.นราธิวาส	อ.สุคิรินทร์	103.75	
84		จ.ปัตตานี	อ.โคกโพธิ์	99	
85		จ.พังงา	อ.เมือง	103.25	
86		จ.พัทลุง	อ.เมือง	103	
87		จ.ยะลา	อ.เมือง	96	
88		จ.ระนอง	อ.เมือง	103	
89		จ.สงขลา	อ.สะเดา	103.75	
90			อ.หาดใหญ่	105	
91		จ.สุราษฎร์ธานี	อ.พุนพิน	97.5	

ท่านสามารถแจ้งผลการรับฟัง **"สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน"**
หรือเสนอคำแนะนำ ได้ที่

โทรศัพท์ของสถานีวิทยุเสียงธรรมฯ บ้านตาด **โทร. 042-292267**
หรือสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ **โทร. 02-4442812**
หรือที่ **E-mail : dhamma_fm@yahoo.com**

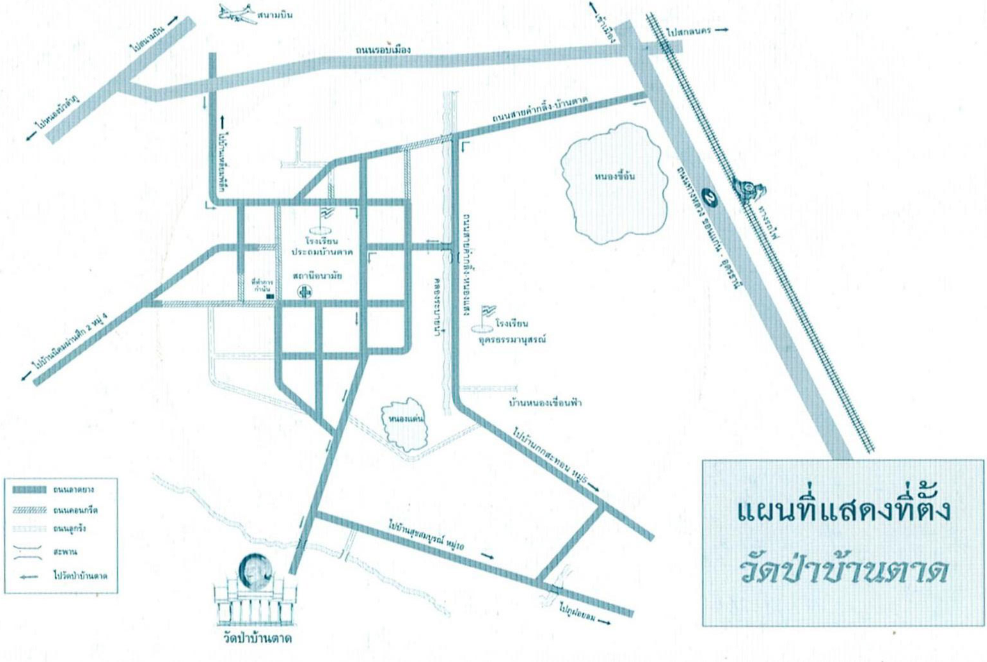
โชคดี

ท่านโชคดี ..... ที่ได้เกิดมาเป็นคนไทย ได้พบพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่ประเสริฐ

ท่านโชคดี ..... ที่ได้อยู่ใต้พระบรมโพธิสมภารพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช ผู้ครองราชย์ยั่งยืนนานนับ ๖๐ ปี และเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงครองราชย์นานที่สุดในโลก (มิถุนายน ๒๕๔๙)

ท่านโชคดี ..... ที่ได้พบ ท่านพระอาจารย์มหาบัว แห่งวัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี พระอรหันต์ ที่ยังมิได้ดับขันธ์ แม้วัยจะเกือบ ๑๐๐ ก็มิได้ย่อท้อต่อการช่วยชาติ ช่วยพระศาสนาช่วยสัตว์โลกนานัปการ จนสุดประมาณ

ดังนั้น การดำเนินรอยตามเหนือเกล้าทั้งสอง ด้วยการคิดดี ทำดี หมั่นสร้างบุญสร้างกุศล ประกอบอาชีพสุจริต มีจิตเมตตา ไหว้พระ สวดมนต์ภาวนา..... บุญกุศลมหาศาลย่อมไม่ไปไหน ความเจริญรุ่งเรืองจะส่งผลต่อท่านชั่วนิจนิรันดร์.....

แผนที่แสดงที่ตั้ง
วัดป่าบ้านตาด
สนามบิน
ไปสนามบิน
ไปหนองบัวลำภู
ถนนรอบเมือง
เข้าเมือง
ไปสกลนคร
ถนนทางหลวง ขอนแก่น - อุดรธานี
ทางรถไฟ
ถนนสายคำกลิ้ง-บ้านตาด
หนองขี้ลั่น
โรงเรียน
ประถมบ้านตาด
สถานีอนามัย
ที่ทำการ
กำนัน
คลองระบายน้ำ
ถนนสายคำกลิ้ง-หนองแสง
โรงเรียน
อุดรธรรมานุสรณ์
ไปบ้านนิคมม่านศึก 2 หมู่ 4
บ้านหนองเขื่อนฟ้า
หนองแด่น
ไปบ้านกกสะทอน หมู่5
ไปบ้านสุขสมบูรณ์ หมู่10
ไปภูฝอยลม
วัดป่าบ้านตาด
ถนนลาดยาง
ถนนคอนกรีต
ถนนลูกรัง
สะพาน
ไปวัดป่าบ้านตาด

ตนระวังตัวเองหมดทุกด้านแล้ว ส่วน
มากมักระวังแต่ผู้อื่น สิ่งอื่นไม่ค่อยมาระวัง
ตัวเองซึ่งเป็นตัวการสำคัญนั้นเลย จึงมัก
ผิดพลาดอยู่บ่อยๆ จงระวังเพ่งสอนให้ดู
ตัวเอง ระวังตัวเองจะได้เห็นความบก
พร่องของตัวเองแล้วแก้ไขเรื่อยๆ
จนสมบูรณ์ได้ จึงขออนุโมทนาด้วยนะ

บัว

วัดป่าบ้านตาด ต.บ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี